

MARIOTOVI DEDIČI

Blúdenie

MARJA HOLECYOVÁ

FRAGMENT

Mariotovi dediči 2 – Blúdenie

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke
www.fragment.sk

Ďalšie e-knihy v edícii:

Mariotovi dediči 1 – Predurčenie

Mariotovi dediči 3 – Odhodlanie

Marja Holecyová

Mariotovi dediči 2 – Blúdenie – e-kniha

Copyright © Fragment 2011

Všetky práva sú vyhradené.
Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

MARIOTOVI DEDIČI

Blúdenie

MARJA HOLEČYOVÁ

F FRAGMENT

Venujem Kikuši za to,
že učila Mariotovcov rozprávať
a mňa tešiť sa, aj keď nebolo ľahko –
aspoňže nám
neprší!

Obsah

Prológ – Temnota Magradu	7
1. Florián útočí	10
2. Magiolový chaos	20
3. Rodinné hádky.....	29
4. Prenasledovaní drakmi	34
5. V pazúroch orlajov	47
6. Súboj s vodníkmi.....	57
7. Nagliov azyl.....	66
8. Kvety ludrefory.....	72
9. Starešinove ratolesti.....	83
10. Volanie pravdy	89
11. Odvrhnutá víla.....	100
12. Miseagovo svedomie.....	107
13. Tajomstvá vo vrecku	117
14. Dedičstvo Mursovcov.....	128
15. Priateľské gesto.....	138
16. Neodolateľné pokušenie	150
17. Dobrý syn.....	160
18. Sila priateľstva.....	174
19. Predpovedaný pád	182
20. Príbeh na hladine	194
21. Ubytovanie v Magrade.....	202
22. Budúcnosť Maettregie	213
23. Nešťastná láska.....	222
24. Matkin zásah.....	233
25. Túžba po moci	242
26. Natrigina zrada.....	251
27. Grigoriasovo ultimátum	261
28. Zlo v plameňoch	269
29. Mijin sľub	279
30. Zakladateľ dvoch klanov	288

31. Odvarotvorcovia	298
32. Timea a Alexis	303
33. Zradný úskok	316
34. Nepriateľ Dohody.....	326
35. Veštby.....	339

Prológ

Temnota Magradu

Hlavná magradská sála bola ako vždy tmavá a chladná. Grigorias ju neznášal. Stál po Mariotovom boku, keď Magrad vznikal, radil pri jeho projektovaní. Napriek tomu, že pomáhal vytvárať ochranné zaklínadlá pri jeho opevňovaní, ani po mnohých rokoch nepoznal všetky jeho budovy, chodby a miestnosti. Bol to veľký, nepríjemný labyrint, a preto sa radšej zdržiaval vo svojej pevnosti. Dnes v noci sa však rozhodol zostať.

Mariotovu postavu si všimol hneď. Jeho pán nehybne stál pred spojovacími dverami, cez ktoré len pred niekoľkými hodinami unikli dediči. Uprene na ne hľadel. Oči sa mu v tme leskli, ale neodrážal sa v nich nijaký cit. Akoby nebol duchom prítomný.

Grigo vytušil, že ešte nenastal správny čas, aby ho mohol vyrušiť. Skryl sa do tieňa veľkých dverí a zvedavo ho pozoroval.

Trvalo dlho, kým sa Marioto pohol. Akoby v kŕči vystrel ruky, zapraskanie jeho kĺbov doľahlo až ku Grigovým ušiam. Dvíhal ruky pred seba a jeho malíček sa stretal s palcom. Svaly mal také napäté, až sa mu celé telo chvelo. Vo chvíli, keď sa už končeky jeho prstov mali spojiť, roztvoril dlane a vyvalila sa z nich obrovská zlatistá sila. Osvietila celú miestnosť, odhalila vrásky a sústredený výraz jeho tváre.

Mariotove dlane sa pomaly vzdalovali, energia medzi nimi však prú-

dila ďalej a narastala. Vtom sa v sále zdvihol vietor a oprel sa do jeho pláštá. Zlatistej energie bolo stále viac a viac.

Zrazu ju všetku pustil na zem. Kruh jantárových kameňov, ktoré ho obkolesovali, pritiahol mágiu ako magnet a pohlcoval ju. Kamene sa rozhoreli a ich svetlo sa začalo ako had obvíjať okolo čarodejníkovej postavy. Vietor neutíchal, no aj ten sa sústredil do kruhu, v ktorom Marioto stál. Jeho mocná postava mu odolávala a pomaly sa celá strácala v zlatistej magickej kukle.

Keď už Grigorias nevidel ani kúsok jeho tela, energia sa pretrhla. V zlomku sekundy sa vyparila do tmy a vietor stíchol. Kamene stratili svoju žiarivú nádheru a sčernali.

„Už môžeš vojsť, Grigo,“ chladne zavrčal Marioto s pohľadom stále upretým pred seba.

„Zbytočne míňaš jantár,“ neodpustil si Grigo, pomaly kráčajúc k svojmu pánovi. „Dobre vieš, že takto to nepôjde.“

„Prišiel si sa ubezpečiť, či dodržiavam naše plány?“ opýtal sa ho namiesto odpovede.

Grigorias zamyslene hľadel na čierne kamene. „Čuduješ sa?“ kľakol si a jeden kameň vzal do ruky. „Obaja dobre vieme, že keby si chcel, to dievča je už dávno v Magrade. Nezasiahol si, Marioto. Bez pohnutia si sledoval, ako uteká týmito dverami. Neurobil si nič, čím by si jej v tom zabránil. Ty si chcel, aby utiekla.“

„Áno, chcel,“ ľahostajne pripustil Marioto a vystúpil z kruhu. Na Grigoriasa sa ani nepozrel. Kráčal ďalej a sadol si za vrchstól.

„Mám jednu teóriu,“ pokračoval Grigo a nasledoval pána k stolu. No nesadol si. Položil kameň pred Mariota a uškrnul sa. „Čakal si dlhých šesťnásť rokov... To dievča ti môže dať presne to, čo potrebuješ, a ty jej dovolíš ujsť. Pýtam sa prečo. Prečo je veľký Marioto ochotný tak veľmi skomplikovať svoju situáciu? Hrá sa s tým dievčaťom hru na mačku a myš alebo sa za tým skrýva viac?“ Na chvíľu sa odmlčal. „A potom...To, čo od nej budeš chcieť je, priznajme si, veľká vec. Vyžaduje si nielen mágiu, ktorá jej bola tak nešťastne darovaná, ale aj silu, ktorú skúsený čarodejník ako ty iste má. No pätnásťročná dievča?“ zasmial sa. „Vieme, že je schop-

ná pomôcť ti, ale za akú cenu? Čo ak to neprežije?“ Marioto ani brvou nepohol. Zdalo sa, akoby Griga ani nepočúval. „Žiadal by si to od nej, aj keby ju to malo stáť život?“

V miestnosti sa rozhostilo ticho. Grigo prstom prechádzal po klzkom povrchu kameňa. V duchu sa usmieval. „Alebo jej dávaš čas, aby dokonale ovládla magioly? Chceš, aby utiekla, aby zosilnela a pripravila sa na to, čo ju čaká?“ Teatrálne si povzdychol. „Tornax, Tornax... Vieš, čo to teda znamená?“ Naklonil sa k nemu a zlostne zašepkal. „Znamená to, že si sa ani za tých šesťnásť rokov vôbec nezmenil!“

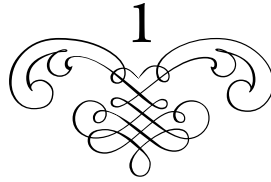
„Skončil si?“ opýtal sa Marioto a ironicky sa pozrel do Grigovej tváre.

„Lenže teraz som tu ja. A nedovolím, aby čokoľvek pokazilo to, čo sme toľko rokov budovali!“ zaprisahával sa Grigorias.

Marioto sa bez slova postavil a otočil sa na odchod. Grigo pokračoval ďalej: „Je mi jedno, čo nás to bude stáť. Všetci títo ľudia, všetci, čo žijú v tejto pevnosti, pridlho čakali na to, aby sa konečne rozpútala vojna. A ak si bude vyžadovať život jedného dievčiska, ver mi, že nebude posledné, ktoré sa obetuje!“

Posledné slová Marioto už nemohol počuť. Odišiel zo sály. Nechal v nej Grigoriasa samého triasť sa od hnevu. Ten sa zhlboka nadýchol a s prižmúrenými očami sa zahľadel na jantárový kameň na stole.

„A čo sa týka tej malej...“ Z ruky mu unikol modrastý tieň mágie. Vzápätí sa kameň zmenil na čierny prach.

Florián útočí

„Až dnes, dnes sa dozviete, že dediči naozaj nezapreli svoju krv!“

„Prečo neprší?“ namrzene sa opýtala Mija.

Miseag hľadel pred seba, tmavé oči prižmuroval oproti žiariacemu slnku.

„Malo by pršať, nie?“ pokračovala a odhrnula si neposlušné vlasy. „Celej tejto fraške by to dodalo správnu atmosféru. Brodili by sme sa v blate, dažďové kvapky by nám šlahali do tváre a my by sme kráčali v ústrety osudu, ktorý nám je už dávno známy.“

„Čuš, Mija!“ rázne jej prikázal Metoj a pridol do kroku. Zdalo sa, že sa chce čo najrýchlejšie dostať k časovému poľu.

Miseag sa však neponáhľal. Áno, Mija hovorila pravdu. Kráčali v ústrety osudu, ktorý všetci dobre poznali. Celý súd bol už len fraška, oficiálny, ale zbytočný akt, po ktorom bude nasledovať jediné: definitívna rozlúčka s čarodejnickým svetom.

Od zlosti zatal päste. Kráčal rázne, nevyspytateľný a drsný pohľad upretý do diaľky. Ako sa mu to všetko mohlo takto vymknúť spod kontroly? Ako mohol dopustiť, aby sa dostal až pred súd? Odpoveď poznal veľmi dobre. Pripomenulo mu to otcove slová, jedny z mála, na ktoré si spomínal: „Si ako lev. Keď si niečo vezmeš do hlavy, nemyslíš na násled-

ky. Vďaka tejto vlastnosti sa ľudia stávajú veľkými a mocnými. A rovnako ich môže priviesť k pádu až na dno!“

Miseagovým cieľom bolo získať Knihu odpovedí, dedičstvo jeho rodu. Nezáležalo mu na následkoch, chopil sa jedinej príležitosti, čo sa mu v živote naskytla, a spolu s Mijou sa vlámal do ľubietovskej Komory. Ich plán bol riskantný, no predstava, že v rukách bude držať toľko odpovedí, toľkú moc..., ho presvedčila, že to jednoducho musí urobiť!

A vo chvíli, keď ju zacítil vo svojej ruke, keď pocítil bolesť, ktorá mu prenikla celým telom a na ramene vypálila znak Nositeľa, myslel si, že jeho cieľ sa už naplnil. Cítil, že vďaka nej sa naozaj stane mocným. Všetko, po čom túžil, mal na dosah!

Keď však začul Metojov hlas, volajúci Mariotových dedičov, z výšin snov padol až na dno. Odhalili ich.

Vlámanie do Komory bol neodpustiteľný zločin, trestal sa tým najvyšším trestom – zničením magických amuletov. Načo mu bude Kniha odpovedí bez čarovnej moci? Prečo si ho zvolila za Nositeľa, keď ju nikdy nebude môcť použiť? Načo tak veľmi riskoval, keď teraz príde o jediné, na čom mu v živote záležalo?

Ako veľmi nenávidel svet, ktorý mu priniesol toľko utrpenia! Nenávidel ho a zároveň si nedokázal predstaviť život mimo neho.

Žil bez rodičov medzi ľuďmi, ktorí ho neznášali a zároveň sa ho desili, lebo je vraj zlý Mariotov dedič. Aj keď má troch dobrých priateľov, vždy sa cítil opustený, sám so svojím osudom. Už dávno nepotreboval matkinu náruč alebo otcove ponaučenia. Túžil len po uznaní. Po tom, aby ho ten nenávidený svet jedného dňa rešpektoval a aby meno jeho otca opäť získalo na vážnosti. Chcel im aj sebe konečne dokázať, že nie je len dedič vraha, ale Miseag Mursa, mocný a dobrý čarodejník... Kniha odpovedí mu mala dať moc, vďaka ktorej by sa mu to podarilo.

No on zlyhal. Získal Knihu, ale ešte v tento deň stratí čarodejnú moc a priepustku do magického sveta. Čo bude robiť bez mágie? Jeho jediný sen sa rozpadal na márne kúsky.

„Asi nemá zmysel pýtať sa, čo mienite urobiť s tým, že môj drahý tatko o mne už roky vedel, však?“ nadhodila Mija po chvíli ticha.

„To nie je tvoja starosť,“ odvetil Metoj. „Už včera som ti povedal, že o všetkom informujem Najvyšších, ale až po súde.“

„Trocha vás štvie, že vás Marioto obabral, pravda?“ podpichla ho a Miseag si všimol škodoradostný úsmev na jej tvári. Oči mala rozšírené od nervozity a strachu. Provokovala Metoja otravnými otázkami, len aby zakryla strach z toho, čo ich čaká.

Starešina jej neodpovedal. Zrak sa mu zastavil na bráne časového pola.

„Priveľa ľudí,“ zašomral nespokojne. Už z diaľky videli, že vnútri sa to hemží obyvateľmi Hornej Vsi a Ľubietovej. Veď kto by už len chcel prepať súd s Mariotovými dedičmi? Bola to pravdepodobne posledná príležitosť vidieť ich... predtým ako navždy opustia magický svet.

„Keby ste rozmýšľali ekonomicky, mohli ste vybrať vstupné,“ poznamenala Mija. Zrazu jej tvár zväžnela. Miseagovi neušlo, že z končeka malíčka jej vyletela drobná iskierka – nepochybniteľný znak obáv a neistoty.

Na okamih sa zastavil. Telom mu prenikol neznámy chlad, nepríjemný pocit bodajúci priamo do jeho unaveného tela. Vedel, že čarodajníci nezaváhajú – využijú príležitosť zbaviť sa hrozby Mariotových dedičov. Jeho predkovia boli kedysi najväzenejšími členmi klanu, tešili sa väčšej úcte ako rodina starešinu... A on zavinil, že rod Mursovcov teraz skončí vo vyhnanstve! Mohol ich ešte viac sklamať?

„Miseag, kráčaj. Hádám ich len nenecháš čakať!“ volala naňho Mija. Metojov varovný pohľad prezrádzal viac ako slová. Nemal nádej na útek, nemal nádej vyhnúť sa súdu.

Zhlboka sa nadýchol. Ide sa im teda smelo zoči-voči postaviť! Nedoľví im, aby sa tešili aj z jeho zúfalstva. Pošúchal si boľavé rameno.

„Poďme teda,“ zašepkal pre seba a vykročil vpred. Nevzdá sa, kým má amulet, a ak má odísť, tak so ctou. Tak, aby sa jeho rodičia zaňho viac nemuseli hanbiť.

„Venujte nám pozornosť!“ žiadal zhromaždených Kalim, starešina Hornej Vsi. Stál za vysokým dreveným stolom po Metojovom boku. Jeho zavalitá a nízka postava sa popri Metojovej strácala. Hlasom si však vynú-

til ticho. Vrava ustala, dedičania sa prestali nepokojne hmýriť a obracali pohľad k starešinom. Viac ako ich vodcovia ich však zaujímali obžalovaní sediaci vedľa stola.

Miseag hľadel priamo do tváří zhromaždených čarodejníkov, akoby im chcel dokázať, že ani teraz necíti strach či výčitky, že je opäť absolútne imúnny proti ich pohľadom a myšlienkam. Mija však vedela svoje. Nielen jej sa triasli kolená, nielen jej zvieral žalúdok pocit úzkosti a zúfalstva, nielen ona by najradšej v tej chvíli utiekla.

Nebola schopná pozeráť sa na tých ľudí, čakajúcich na čo najkrutejší rozsudok. Pohľad upierala na Danku, sediacu spolu s bratom a Petramom v prvom rade. Jej kamarátka bola bledá ako stena. Hnedé vlasy len zvýrazňovali jej bledosť, oči sa jej podozrivo leskli. Keď zachytila Mijin pohľad, pokúsila sa o povzbudivý úsmev. Jej grimasa však mala celkom opačný účinok. Mija sa cítila ešte mizernejšie.

„Neverím tomu,“ zašepkal Miseag.

„Čomu?“ opýtala sa, nespúšťajúc zrak z Dankiných smutných očí.

„Utekli sme z pazúrov Zradcov, z Mariotovej pevnosti... obaja máme obrovskú moc... A teraz nás porazia títo!“ pohrdavo ukázal pred seba. „Obmedzení sedliaci na čele s Perníkom...“

Mija neodpovedala. Zhromaždení sa už upokojili. Predstúpil pred nich profesor Perník, oblečený zaiste v tej najkrajšej rovnošate, akú doma našiel. Nastal predsa jeho veľký deň. Ak sa mu podarí Miju odstrániť z magického sveta, stane sa Metojovým nástupcom, budúcim starešinom. Bolo to také jednoduché...

Profesor vypol hruď a podišiel k starešinom. Keď sa otáčal, nechtiac si pristúpil lem rovnošaty a len tak-tak udržal rovnováhu. Niektorí sa ticho zasmiali. Mija si všimla, že aj Danke myklo kútikmi úst.

„A možno sa stane zázrak,“ zašepkala s nádejou.

Kalim sa vzpriamil v celej svojej výške a začal: „Vážení priatelia klanov Lubietovej a Hornej Vsi. Zišli sme sa tu vo veci súdu slečny Mije Lubietovej a pána Miroslava Miseaga Mursu, inak známych ako Mariotovi dediči. Ich priestupok je vám všetkým známy, no rád... vlastne nerád, no predsa ho musím aj oficiálne vyhlásiť. Dediči sa ilegálne vlámali do Komory

klanu Lubietovej a pokúsili sa z nej odcudziť predmety chúlостivého charakteru,“ nepokojne sa pomrvil a potom pokračoval: „Keďže je medzi obžalovanými aj rodinný príslušník starešinu Lubietovej, podľa zákonov Dohody výsluch v mene Lubietovej bude viesť jeho zástupca – Florián Perník.“ Profesor neskrýval spokojný úsmev.

„Zástupca, hlupák, ešte nie nástupca,“ zamrmlala Mija a dúfala, že ju počul.

„A ja budem v tomto procese zastupovať Hornú Ves,“ povedal Kalim. „Na konečnom rozhodnutí sa dohodnú starešinovia a traja porotcovia z každého klanu. Dovoľte, aby som vám ich predstavil.“

Kalim potom uviedol členov poroty: pána Okruhlicu, nízkeho a trocha zavalitého otca Danky a Barta. Ten sa postavil a mierne uklonil. Po ňom pána Rabela, Petramovho otca, ktorý podobne ako jeho synovia pôsobil mimoriadne príťažlivo a sebavedome. Posledným porotcom Hornej Vsi bol profesor morálky Dobrík. Mija vedela, že on sa určite nepostaví na jej stranu. Jeho hodiny sa vždy niesli v duchu hesla: Marioto a všetko, čo s ním súvisí, je skazené a odsúdeniahodné!

Lubietovú zastupoval Perník, ktorému sa tentoraz podarilo ukloniť bez toho, aby sa potkol, profesorka Kalenčáková a napokon Rajnoha, ktorý sa ich počas posledných mesiacov beznádejne snažil naučiť bojovať. Mija si pomyslela, že Metoj ani nemohol nájsť hlúpejšieho porotcu – nepochybne to bol zámer.

Kalim sa opäť ujal slova: „Verím, že porota dospeje k spoločnému a spravodlivému rozsudku. Starešina Lubietovej ma požiadal, aby som proces viedol.“ Pozrel sa na Metoja. „Teraz dávam slovo obžalobe, aby vzniesla svoje obvinenie.“

„Dámy a páni!“ nedočkavo začal Perník. Mierne si nadvihol rovnošatu a vykročil pred čarodejníkov, ktorí už netrpezlivo čakali na jeho slová. „Verím, že ste sa tu všetci zišli z jediného dôvodu – aby ste sa presvedčili, že spravodlivosti sa učíní zadosť! Možno sa obávate, že napriek vážnosti zločinu budeme k vnučke starešinu pristupovať inak ako k obyčajnému členovi klanu. A možno ešte nevíete, ako úskočne sa pokúsili títo dvaja muži,“ pohľadom ukázal na zamračených starešinov, „pomôcť uniknúť

dedičom z Komory, ako sa pokúsili oklamať ma a pomôcť zločincom! Som presvedčený, že aj vy pochybujete o čestnom konaní nášho starešinu, ktorý sa tak...“

„Opovážte sa ma tu ešte jediným slovom napadnúť, Florián, a bez mihnutia oka vás vykážem zo sály!“ prerušil ho Metoj vražedným tónom. Medzi ľuďmi to len tak zašumelo.

Perník bol spokojný, že už zasial semienko pochybností.

„Dnes sa dozviete viac, ako ste sa nazdávali, priatelia,“ pokračoval pevným hlasom. „Tieto dve nevinné deti,“ posmešne sa zasmial, „nemajú na rováši len vniknutie do Komory. Klamstvá a tajomstvá okolo nich spleťali ich príbuzní, a preto sme nedokázali včas odhaliť, čo sa skrýva za ich peknými tváričkami a pohľadom ukrivdených obetí! Až dnes, dnes sa dozviete, že dediči naozaj nezapreli svoju krv!“

„Čo to trepeš!“ vyhrkol Petram a nazúrene sa postavil. Danka ho okamžite stiahla a prinútila sadnúť si naspäť na kamennú lavicu. Medzi čarodejníkmi sa ozval nepokojný šum, no netrval dlho, lebo všetci boli priveľmi zvedaví. Nechceli odďaľovať Perníkove odhalenia.

„Dobre si premysli, čo povieš,“ chladne ho varoval Metoj. Perník na okamih akoby strýpol, no vzápätí sa vystrel a zdvihol bradu, čakajúc na absolútnu pozornosť svojho publika.

„Ak povie niečo o magiolách, Metoj ho na mieste zabije,“ skonštatovala Mija. Srdce jej zvierala nepríjemná predtucha, že profesor má v rukáve esá, o ktorých ani netušili.

„Mysleli ste si, že sú to neschopní čarodejníci? Miseag Mursa vraj nehodník?“ posmešne sa uškrnul. „Nevzdelané dievčatko, ktoré nečarovalo, až kým sme ju tak nešťastne neuviedli do klanu? Omyl! Obaja disponujú mocou, ktorá by vás šokovala.“

„Nemôže vedieť...“ Miseagov hlas sa zadrhol.

Profesor Perník pokračoval: „Dievča má moc magiol – výnimočnú nadprirodzenú silu, ktorá jej dovoľuje čarovať aj bez amuletu! Sila, o akej ste možno nikdy ani nepočuli. Vďaka nej dokáže vytvoriť aj čarulu a robiť veci, o akých sa nám možno ani nesníva! A Metoj spolu s Arabesom a všetkými Najvyššími nám túto skutočnosť chceli zatajiť!“

Mija sa pozrela na Metoja. Jeho červená tvár a stisnuté pery hovorili za všetko. Ak by Perník stál vedľa neho, a nie po Kalimovom boku, určite by ho v tej chvíli zaškrtil.

V sále nastal nepokoj.

„Práve si prezradil tajomstvo najvyššieho rádu!“ nahnevane oznámil Perníkovi Metoj. „A za to sa budeš zodpovedať nielen mne, ale aj Arabesovi!“

„Prečo klamať? Prečo ďalej nechávať verejnosť v nevedomosti?“ bránil sa Perník. Pohľad na rozrušených ľudí ho povzbudzoval, hlas mu znel čoraz istejšie. „Aby dediči mohli aj ďalej spríadať svoje plány, aby ste vy aj naďalej zatvárali oči pred hrozbou, ktorú predstavujú?“

Zo zhromaždenia sa začali ozývať súhlasné výkriky.

Perník však neskončil, postavil sa pred Metoja a mocným hlasom pokračoval: „Čo všetko ste nám ešte zatajili? Ako môžeme veriť starešinovi, ktorý radí svoj klan a radšej kryje svoju vnučku?“

Metoj sa zúrivo postavil, až sa jeho stolec takmer prevrhol. „Ako sa opovažuješ spochybňovať moje rozhodnutie!“

„Lebo ste nás ohrozili!“ útočil ďalej Perník. „Kto iný by sa odvážil súdiť vás? Kto iný by mohol otvoriť Ľubietovčanom oči, ak nie ja? Priznajte sa, že to nie je posledné tajomstvo, ktoré pred nami ukrývate! Vy aj dediči ešte máte zopár zaujímavostí, ktoré by sme mali počuť!“

Starešinova ruka vyletela k Perníkovmu hrdlu a pevne ho stisla. Profesor zrazu pôsobil ako bábka v rukách zúrivého medveda. V sále nastalo hrobové ticho. Kalim položil ruku na Metojovo plece, ale starešina zovretie neuvolnil. „Som najvyššia autorita tohto klanu, či sa ti to páči, alebo nie. Mám právo vylúčiť ťa! Mám právo v záujme bezpečnosti rozhodnúť o tom, čo sa moji podriadení dozvedia a čo nie. Ako sa teda opovažuješ obviňovať ma zo zrady? Klanu som zasvätil svoj život a obeť som preň aj svoju rodinu!“

„Vašu rodinu? Šialenú veštkyňu?“ zachripel Perník. „Mariotovu milenku?“ Zovretie ešte zosilnelo. „Syna odpadlíka? Alebo vnučku... kriminálničku?“ Perník už nebol schopný rozprávať. Mija a Miseag sa postavili, bezmocne hľadiac na zúrivého starešinu a jeho obeť.

„Pusťte ho!“ rázne vykričla Kalenčáková. Urobila niekoľko krokov a zovrela Metojovu ruku. Perník ledva lapal dych. „Pusťte ho, starešina!“ dôrazne zopakovala.

Metoj jej venoval takmer taký istý nepríjemný pohľad, akým prepaľoval profesora. Potom zovretie uvoľnil a Perník dramaticky padol na zem. Kašľal a masíroval si hrdlo, oči mu slzili. Mija si nebola celkom istá, či to len nehrá. Vedela, že starešinov stisk je viac ako bolestivý, no zároveň si uvedomovala, že keby naozaj chcel, Perník by už dávno vydýchol naposledy.

„Nie ste hodný... titulu starešinu,“ jachtal medzi záchvatmi kašľa. „A ani Kalim nie je nevinný.“

Kalenčáková prižmúrila oči: „Florián...“

Perník zodvihol zrak k starešinovi Hornej Vsi: „Len nám povedzte, aké tajomstvo skrývate spolu s Mursom!“

Mija si všimla, že Miseag zmeravel a svoje tmavé oči zabodol do Perníkových.

„Nie je nijaký nehodník!“ vyhlásil Florián už čistým a sebavedomým hlasom. „Viem, že je mocnejší ako všetci jeho rovesníci, možno s výnimkou malej Ľubietovej!“ Pomaly sa zviechal zo zeme. „Viem, že dokáže vyčarovať čarulu a že bojuje takmer ako profesionál. Svoju neschopnosť iba predstieral, klamal vás všetkých, aby mohol v pokoji rozvíjať svoje zručnosti a snovať plány! Nie je čarodejnicky nehodník, práve naopak!“ Už stál pevne na nohách, keď víťazoslávne dodal: „Mursa je mocný a predstavuje hrozbu!“

„Klamete!“ vyhrkol Miseag.

„To je...“

„Nemožné!“

„Zdal sa mi odjakživa...“

„Vždy bol...“ ozývalo sa medzi ľuďmi.

Perník vyzývavo pozeral na Miseaga. „Prisahaj teda! Prisahaj na svoj amulet, že to tak nie je!“

Miseag stisol pery. Nemohol to urobiť, nemohol krivo prisahať na to najcennejšie. A tak nechtiac potvrdil Perníkove slová. Aj tí, ktorí by tomu možno neverili, v tej chvíli už poznali pravdu.

„Doparoma s ním!“ zamrmlala Mija.

Perník ešte neskončil: „Rodina Sliáčikovcov by vám mohla potvrdiť, že používa dokonca akúsi neznámu mágiu, aby nepriateľov uriekol! Im sa iba s trochou šťastia podarilo pred ním uniknúť!“

„Sprostosť!“ oboril sa naňho Miseag.

„Sadnite si!“ prikázala im Kalenčáková. „Všetci sa upokojte!“

„Ty si to vedela tiež, však, Adriana?“ pýtal sa profesor. „Všetci ste ich podporovali. Metoj ich učil telepatiu! Úmyselne ste ich oboznámili s vyššou mágiou a dávali im do rúk ešte väčšiu moc! Ty, Adria, si ich učila bojovať!“ Otočil sa k pobúreným a nahnevaným čarodejníkom. „Dediči tak napokon spojili svoje sily a zaútočili na Komoru! Pomocou klamstiev a podpory týchto ľudí obaja vyrástli v zrejmu hrozbu! Sú to čarodejníci, čo ovládajú mocnú mágiu a spojili sa, aby rovnako ako Marioto zradili svoje klany aj celé Spoločenstvo!“

„Nie ste normálny!“ vyhrkla Mija.

„Sadni si!“ prikázal jej Metoj.

Bezmocne sa pozrela na ľudí pred sebou a nemohla uveriť tomu, že všetci sa dali tak ľahko presvedčiť Perníkovými špekuláciami. „Keď nič iné, určite viete aspoň to, že ja a Miseag sa neznášame! Alebo aj to na vás hráme?“

Perník sa zasmial. Najprv ticho, ale keďže v sále nastal priveľký hluk, musel sa zasmiať hlasnejšie, aby upútal pozornosť. Keď ani to nebolo dost nápadné, rozosmial sa na celú miestnosť.

Mija sa k nemu nahnevane otočila: „Čo je?“ A vzápätí si spomenula, aké eso ešte profesor nevytiahol. Do tváre sa jej nahrnula červeň.

„Takže sa nenávidíte?“ posmešne zopakoval. „Pochybujem, že dvaja ľudia, ktorí sa nenávidia, sa bozkávajú...“

Po tej vete v sále sa dav utíšil. Všetci mlčali a podozrievavo hľadeli na dedičov. Mija stála ako skamenená, neschopná pohybu, neschopná protestu.

„Alebo chcete tvrdiť, že ste sa nebozkávali?“ opýtal sa Perník a jeho hlas sa ozýval po celej sále. Mija kútikom oka zachytila Dankinu šokovanú tvár. Peteho úškrn jej vohnal ešte viac červene do tváre a Bartov ne-

veriaccky pohľad a prerývaný smiech, akoby nikdy nepočul väčšiu hlúpost, ju zase prinútili celkom sklopiť zrak. Počula, ako Kalenčáková ticho vzdychla.

„Odpovedzte mi!“ nástojil na svojom profesor.

Miseag sa vystrel v celej svojej výške. Prevyšoval Perníka o dobrých pár centimetrov. Všetci čakali na jeho odpoveď, hoci mlčanie dedičov bolo veľavravné. Napokon odvetil: „Prekrúcate všetko, čo...“

„Odpovedzte! Všetci sme mimoriadne zvedaví!“ naliehal profesor.

„Musel som...“

„Áno alebo nie?“

„Nepreerušujte ma!“

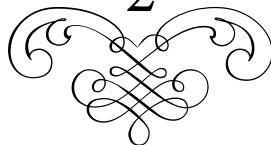
„Áno alebo nie?“

„Áno!“ nahnevane vykričkla Mija a prebodla ho zúrivým pohľadom. „Áno! A viete čo?“ Nedokázala sa pozrieť do tváre Metojovi, Miseagovi a dokonca ani Kalenčákovj. Hanba zaplnila celé jej vnútro. Magioly sa do nej valili v prúdoch a ona nebola schopná upokojiť ich. „Dobre, že neskáčete od radosti z toho, že nás dvoch konečne zničíte! Lenže ten zlý je predsa Marioto! Jeho Zradcovia boli v Komore! To vás netrápi? Netrápi vás ani to, že jeho trpaslík nás roky sledoval? Kolko takých vyzvedačov ešte má, čo myslíte? Vďaka nim môže vedieť o všetkom, čo sa v Spoločenstve deje! Prečo sa zaoberáte nami, keď on – Marioto! – je hlavný problém, a nie to, či sme sa s Miseagom pobožkali, alebo nie!“

„Ak by sme dokázali Mariotovo snaženie zastaviť ešte v mladosti, vojna by nikdy nehrozila!“ pokojne argumentoval profesor.

Mija už-už otvárala ústa, pripravená hádať sa. Prerušilo ju však čosi, čo nik z prítomných nečakal. Možno prichádzal ten zázrak, v ktorý dúfala... alebo skôr nočná mora, ktorej sa desila?

„Verte mi, keby ste Mariota v mladosti postavili pred súd, všetkých by vás s úsmevom poslal do horúcich pekiel!“ ozval sa hlas, ktorý obaja dediči už poznali a z ktorého im v žilách tuhla krv.

Magiolový chaos

„Máte, čo ste chceli, už choďte!“

Dediči sa ani nestihli otočiť k bráne a časové pole sa začalo zaplňovať. Dovnútra vleteli desiatky čarodejníkov na vuznoškách, celý dav dedinčanov obklúčili a stále sa hrnuli ďalší a ďalší. Na ich čele stál muž so zjazvenou tvárou.

„Grigorias!“ vykrikla Kalenčáková a hneď sa jej v ruke zjavil meč.

Medzi zhromaždenými nastala panika. Niektorí vyťahovali svoje prútky, iní začali vydesene kričať, bolo počuť aj detský plač. Zradcovia tak ľahko získali rukojemníkov, vykrútili im ruky za chrbát a na krk im priložili dýky. To len prispelo k všeobecnej panike.

Starešinovia stiahli oboch obvinených za svoje chrbty a spolu s Adrianou sa postavili pred nich.

„Ale, ale...“ smial sa Grigorias a so svojou vuznoškou neohrozene klepal priamo pred odhodlané a nazúrené tváre vodcov klanu. „Radím vám, aby ste zachovali pokoj.“ Zastavil sa tesne pred čarodejníkmi a otočil sa k dedinčanom. „Nemáme záujem o vaše životy. Zatiaľ, aby som bol presný. Dnes sme si prišli len po dedičov.“ Rozruch zoslabol, čarodejníci obracali pohľad ku Grigoriasovi a dvom deťom, ktoré chránili starešinovia. „Hádám by ste sa len kvôli nim nebili?“ smial sa vodca útoku. „Roztomilý párik, ktorý chcete odsúdiť na zbavenie moci, lebo vás klamal a dokonca...“

dokonca sa spojil a vlámal do vašej presvätej Komory? Kto by už len kvôli nim riskoval svoj život?“

Vzápätí sa otočil k starešinom a škodoradostný úsmev sa mu ešte viac rozšíril: „Mám vo svojej moci všetkých členov vašich klanov. Obetujete ich kvôli dvom čarodejníkom, ktorých tu nikto nechce?“

Jeho slová mali na zhromaždených nevídaný účinok. Pochopili, že ak splnia Grigove požiadavky, nehrozí im nijaké nebezpečenstvo. Tí, čo mali toľko odvahy, aby vytiahli svoje zbrane, ich hneď vrátili na svoje miesto a ich protesty ustali. Panika sa zmenila na rozrušený šepot. Zka mal pravdu, nik z nich nebol ochotný pohnúť čo len prstom na záchranu zločincov, ktorí pre nich predstavovali takú hrozbu.

„Nech si ich vezme!“ počula Mija zreteľne z davu a jej žalúdok urobil salto.

Perník odstúpil a zamračene sledoval novú situáciu. Jeho výraz nenasvedčoval tomu, že by ho zvrát udalostí tešil. Prísediaci porotcovia súdu sa ani nepohli. Mija to chápala. Životy dedičov nestáli za stratu jediného bojovníka, aj tak už boli v očiach každého odsúdení.

„To nemôžu!“ zlostne kričal Petram, no ani on sa neodvážil pohnúť z miesta. V Dankiných očiach sa leskli slzy. Bart ju chytil za ruku a ľútosťivo hľadel na svojich priateľov, ktorých tak surovo pritlačili k múru.

Na tvárach Adriany a starešinov bolo však vidieť odhodlanie.

„Nemáte na výber,“ pokračoval Grigorias a rukou pokynul k Zradcom vznášajúcim sa nad nimi. „Vydajte nám oboch dedičov a nikomu sa nič nestane. Marioto ich povoláva k sebe.“

„Patria k nemu! Vedel som to!“ ozvalo sa z davu. Mija sa v tej chvíli nezmožila na odpor. Miseag stál vedľa nej a do tváří Zradcov hľadel s takou zúrivosťou, akú uňho ešte nikdy nevidela.

Desiati Mariotovi sluhovia klesli so svojimi vuznoškami ku Grigoriasovi. Mija medzi nimi spoznala aj červenovlasú ženu a staršieho muža, ktorí uniesli Annu a ju s Miseagom napadli v Komore. Ženin pohľad stvrdol vo chvíli, keď sa jej oči stretli s Perníkovými.

„Zradkyňa,“ takmer nebadane zašepkal profesor. Potom odvrátil pohľad, akoby ho jej oči popálili. Mija pochopila, že tá žena je Perníková

manželka, ktorá ho pred rokmi opustila a pridala sa k Mariotovým pokokom.

Vtom začula hrubý hlas vo svojej hlave: *Mija...*

„Ak do piatich sekúnd neodložíte zbrane, poniesiete zodpovednosť za smrť jedného zo svojich drahých poddaných,“ vyhrážal sa Grigorias a z jeho výrazu sa dalo vyčítať, že tá predstava ho teší. „Potom ďalšieho a ďalšieho...“

... musíš použiť magioly! Spolahni sa na ich moc a pokúste sa utiecť. Až v tej chvíli spoznala Metojov hlas, ktorý sa jej telepaticky prihovárал. Cítila, ako sa jej v tele hromadia magioly. Z končekov jej roztrasených prstov vyskakovali iskričky. Pokrútila hlavou a ustúpila vzad, hoci vedela, že tým nič nedosiahne. Nedali im inú možnosť. Boli celkom bezmocní.

Kalenčáková ako prvá premenila svoj meč na prútik.

Budete letieť až do Magradu, je to dlhá cesta, aj keď pôjdete najväčšou rýchlosťou. Budeš mať dosť času vymyslieť plán na útek...

Grigorias sa zasmial: „Vždy som tvrdil, že si bystré dievča, Adria.“ Pristúpil k nej a premeral si ju skúmovým pohľadom. „Veru, veru, škoda, že ťa Henrich nikdy nedocenil.“

„Chod' dopekla,“ zasyčala Kalenčáková.

Prstom jej prešiel po líci. Pri jeho dotyku sa trhla. „Si taká oddaná, chuderka. Verne tu čakáš na svoju lásku už celé roky... a on? V Polise si uživa s tými najkrajšími pipkami a na teba si už ani nespomenie... Necítiš sa tak trochu úboho?“

Nahnevane chytila ruku, ktorá sa opäť pokúsila dotknúť jej líca, a zaryla nechty do jej kože. Grigorias zanadával a udrel ju tak silno, že takmer spadla na zem. Potom sa otočil k starešinom. Svoje prútičky už odložili.

Nesmiete sa dostať do Mariotových rúk, pokračoval Metojov hlas. Pokús sa vyvolať zmätok medzi nimi a získať pre Miseaga amulet. Buďte vedieť, čo má robiť.

„Neprijemné, že vám vo vašom vlastnom klane rozkazujú Zradcovia, však?“ usmial sa na nich Grigo.

„Spoločenstvo to Mariotovi vráti,“ ubezpečoval ho Metoj. „Vezmite si ich, ale nenahováráaj si, že si zvíťazil, Grigorias.“

Zka sa posmešne sa rozhlíadal naokolo. Ozbrojení Zradcovia kontrolovali celé pole plné čarodejníkov, ktorí boli odhodlaní odovzdať im deťoch bez boja a protestov. „Toto naozaj nevyzerá ako prehra!“

Miseag chytil Miju za ruku, pevne ju stlačil a zašepkal: „Láskavo sa upokoj. Potrebujeme ich...“ Vedela, že hovorí o magiolách. Jeho dotyk ju však vôbec neupokojoval.

„To ukáže čas,“ pokojne odvetil starešina.

Zka nezaváhala, no čosi Miji našepkávalo, že Metojove slová ho zneistili. Poškrabkal sa na brade. „Hm... a aby som nezabudol, pozdravuje ťa Anna.“ Starešina zaťal čeluste. Mija si všimla, že aj Kalim nahnevane prižmúril oči. „Vo svojej cele sa cíti príjemne. Je to síce jedna z najhorších v Magrade, ale predstav si, hovorí, že oproti tej chatrči, v ktorej si ju nechala žiť, to je takmer luxus. Je to skromná žena, nikdy sa na nič nestážuje. Teda, až na svojho manžela sa naozaj nikdy na nič nestážovala...“

„Chod' Grigo, Marioto už čaká na svojho poslušného psa,“ ozval sa Metoj. „Nestrácaj čas rečnením, aj keď to ti vždy šlo lepšie ako bojevanie.“

Grigorias sa zazubil a priložil svoju dýku k Metojovmu krku. Ten sa ani nepohol. „Hm... tak rád by som ťa pokoril. Ty a tá tvoja arogancia. Ale stratilo by to svoje čaro...“ po krku mu stiekol úzky pramienok krvi. „Marioto ťa pripravil o obe deti, ženu, vnučku, a tak sa mi zdá, že... aj vlastný klan ťa dnes zradil. Čo viac už len môžem chcieť?“ Vtom ho silno udrel rukoväťou dýky a Metoj zaiste aj pod vplyvom čarov spadol na zem. Kalenčáková sa musela uhnúť, aby nespadla spolu s ním. „Takto je to lepšie,“ usúdil a kývol na červenovlasú ženu.

Mija mala pocit, akoby sa všetko odohrávalo len vo sne. Takmer nevnímala, čo sa deje. V hlave počula ďalší hlas, hlas, v ktorom spoznala Adrianu. *Musíš sa upokojiť, Mija! Nedovoľ, aby ti unikli magioly, je to tvoja jediná nádej na útek.*

Zatiaľ cítila, ako sa okolo jej rúk obmotáva neviditeľné a pevné lano. Aj Miseagove ruky sa priblížili a lano zviazalo jeho zápästia. Miji neušlo, že sa už netvári tak sklúčene ako počas procesu. Súd mu nariadil odobrať amulet a zdalo sa, že aj väzenie v Magrade je preňho lepšia alternatíva.

Väzenie? pomyslela si Mija a zo všetkých síl sa snažila nepodľahnúť panike. Vedela, že Marioto od nej niečo potrebuje, hoci nemala ani poňatia, čo by mohla poskytnúť najmocnejšiemu čarodejníkovi. A čo sa stane, ak dosiahne to, čo chce? Nebude ju už potrebovať... čo ak ich nečaká len väzenie?

Neublíži ti, viem to, Mija... Marioto by ti neublížil, daj si však pozor na Grigoriasa... dohovárala jej Adriana.

Zradcovia sa postavili do kruhu, Grigorias v jeho strede zmenil dýku na vuznošku a čarami prinútil Miju vysadnúť na ňu. Perníkova manželka urobila to isté s Miseagom.

Mija sa nezmohla na odpor, prosebne hľadela do očí Metoja, ktorý sa už pozbieral zo zeme. Jeho pohľad bol však nepreniknuteľný. Dal jej inštrukcie, nemohol urobiť viac. Miseag zjavne nemienil protestovať, dobrovoľne sa vydával do rúk Zradcov.

„Florián, buď taký láskavý a podaj mi ich amulety,“ výsmešne mu prikázal Grigo. Profesor ho musel poslúchnuť. Zamieril k skrinke, kde stáli stolice starešinov, a vytiahol z nej dva amulety. Grimasa na jeho tvári, keď ich odovzdával Grigovi, prezrádzala, že by ich radšej videl sčernené a bez moci ako v rukách Zradcov. Grigo ich vhodil do mešca a s úškrnom ho zaviazal.

„Ja ich vezmem,“ vyhlásila červenovláska.

Grigorias si nepríjemne ponáťahoval svaly na krku. „Nie.“

„Marioto nám to prikázal. Dievča je teraz mocnejšie, čím ďalej od nej budú, tým lepšie,“ vysvetlila a vrhla na vodcu odhodlaný pohľad.

„Teraz tu veľm ja,“ precedil pomedzi zuby.

„Ty nie si môj vodca, poslúcham Mariotove príkazy.“ Jej hlas znel pokojne. Veľvážnamne nadvihla obočie.

Grigorias zlostne podal amulety Perníkovi a kývol hlavou. Profesor vedel, čo od neho žiada, no ani sa nepohol z miesta.

„Nehanbi sa, Florián,“ zavrčal Grigo, „už ťa raz zradila, čo horšie ti ešte môže urobiť? Chod' za svojou milovanou manželkou!“

Žena ani brvou nepohla. Florián sa k nej nepriblížil ani o krok, mešec s amuletmi odhodil a žena ho v letku zachytila.

„Aká smutná tragédia jednej šťastnej rodinky,“ posmieval sa mu Grigorias. „Nielenže sa na ňu nedokáže pozrieť, on sa k nej dokonca bojí priblížiť!“

„Máte, čo ste chceli, už choďte!“ zasyčal profesor celý zúrivý.

Kruh Zradcov sa zomkol a čakal na príkazy. Boli pripravení vzlietnuť, no Grigorias sa ešte otočil k davu a zakričal: „Viem, že to nespravíte, ale pre istotu – neradím vám sledovať nás. Nechám tu ešte svojich ľudí. O nič sa nepokúšajte... niekoho by to mohlo stáť život.“ Naklonil sa k Miji. „A tebe nech nenapadne použiť svoju čudnú mágiu... Dám si na teba dobrý pozor.“ Prstom ukázal na jazvu, ktorá sa mu tiahla cez polovicu tváre. „Hnuší sa ti, že?“ Oblizol si pery. „Vďačím za ňu tvojej matke! Určite by si nechcela mať podobnú.“ Jej zdesený pohľad vravel za všetko.

Grigorias natiahol ruku k medailónu na jej krku, nemilosrdne jej ho strhol a hodil na zem. Viac nestrácali čas. Nasadol na vuznošku za Mijin chrbát a Perníková urobila to isté. Miseag sediaci pred ňou kútikom oka pozrel na Miju a pokúsil sa jej naznačiť, aby sa upokojila.

Privrela oči a zo všetkých síl sa snažila ovládať prúdy magioly, aby z nej neunikali a aby sa viac netvorili. Dýchala zhlboka a sústredila sa na mágiu, ktorá sa v nej tak nezadržateľne hromadila. Od napätia ju striaslo. Vtom pocítila, ako jej telo stuhlo pod vplyvom znehybňujúceho zaklínadla.

Potom vzlietli a kruh Zradcov ich nasledoval. Pohľady prítomných sa zodvihli nahor a pozorovali, ako dedičov odnášajú do desivého Magradu. Väčšina z nich si isto priala, aby ich už nikdy viac nevideli.

Leteli omnoho rýchlejšie, ako bola Mija zvyknutá. Kruh Zradcov z každej strany obklopoval oboch zajatcov. Všetci leteli rovnakou rýchlosťou, neobzerali sa okolo, leteli v ústrety svojmu cieľu. Zdalo sa, že ich postavenie nemôže nič narušiť. Mija ich videla len kútikom oka, lebo telo mala zmeravené a ledva mohla pohnúť hlavou. Všimla si, že proti Miseagovi nepovažovali za nutné použiť takéto opatrenie.

Srdce jej divoko búšilo. Netušila, koľko bude trvať cesta do Mariovej pevnosti, no vedela, že ak čím skôr niečo nevymyslí, stratia aj

poslednú nádej. Nepochybovala, že ak sa im nepodarí utiecť, Grigorias sa jej kruto pomstí. No nič múdre jej neprichádzalo na um. Bála sa bezhlavo riskovať a minúť magioly na pokus, ktorý by sa nemusel skončiť dobre...

Bzducha! nadávala si v duchu. Bezmocnosť ju ešte viac rozrušovala. Bála sa, že magioly v sebe neudrží už dlhšie a vybuchnú ako sopka, ktorej lavína zmetie všetko naokolo.

Vtom si to uvedomila.

Keby Miseagovi uvoľnila ruky a dala dost času, mohol by získať amulety. Takže potrebovali odvrátiť pozornosť Zradcov. Stačilo vyvolať zmätok a v tom by jej magioly mohli pomôcť. Chaos bol presne to, čo im do teraz šlo najlepšie.

Mestá, ponad ktoré leteli, sa zmenili na lesy. Napriek veľkej rýchlosti Mija už necítila chlad, preto usúdila, že smerujú kamsi na juh. Rozhodla sa nestrácať čas. Ak by to aj nevyšlo, môže sa vyhovoriť, že magioly už jednoducho nevládala udržať v sebe.

Zhlboka sa nadýchla a dovolila všetkým emóciám, aby vyšli na povrch. Nebránila tomu, aby strach z neúspechu a Mariotovho hnevu celkom opantal jej myseľ. Horúčava magiol zaplňala jej vnútro, Mija cítila, že jej telo je už ohybnejšie a ona sa dokáže pohnúť. So zatvorenými očami sa sústredila na iskričky, čo pomaly vyskakovali z jej prstov a s narastajúcim strachom si uvedomila, že už nedokáže zastaviť ich prívally.

Práve leteli ponad rozkvitnutú zelenú lúku, keď jej moc vybuchla. Žiarivé zlaté svetlo magických iskričiek sa rozpráchnilo na všetky strany, pretrhlo znehybňujúce zaklínadlo aj putá, ktorými zviazali Mijine zápästia. Magioly boli také mocné, že Zradcov naokolo odhodili a oslepili. Vuznošky pod ich vplyvom stratili schopnosť lietať a spolu so svojimi majiteľmi sa rútili nadol rýchlosťou len o čosi menšou ako voľný pád. Rotovali vo vzduchu, čarodejníci kričali a zo všetkých síl sa snažili vzlietnuť alebo aspoň udržať vo vzduchu. Mija videla jedného, ako sa strmhlav rúti a padá nadol.

Grigorias nechutne zanaďával a snažil sa vuznošku podrobiť svojej vôli. Šok z toho, čo spôsobila, vháňal do Mijinej mysle ďalšie magioly. Ne-

mala inú možnosť, pomáhala nimi Grigoriasovi získať kontrolu nad padajúcou vuznoškou.

Magioly uvoľnili aj Miseagove ruky. Krúživo sa rútil so ženou priamo k zemi. Zatiaľ čo sa ona zúfalo držala vuznošky, Miseag rýchlo odtrhol jednu ruku od vuznošky a natiahol sa k vrečku na jej kabáte, kam skrýla jeho amulet. Červenovláska kričala od hrôzy, nemohla mu v tom zabrániť. V prvom rade musela prinútiť kanu letieť. Miseag už o dve sekundy držal v ruke mešec s amuletmi. Ten jeho sa rozžiaril a Miseag opäť pocítil obrovskú silu, ktorú si toľké roky pestoval.

Nadalej sa rútili k zemi, koruny stromov sa približovali a vuznoška ich stále neposlúchala. Miseag spojil svoju moc s mocou zúfalej ženy a ťahal vuznošku do vzduchu. Uvedomoval si, že ak sa im to nepodarí, zomrú.

Zradcovia, čo leteli s nimi, padali jeden za druhým nadol a ich moc nedokázala odolať chaosu, ktorý vyvolali magioly. Tvrdá zem sa čoraz viac približovala.

Prosím... zaúpela Mija v duchu. Pevne držala vuznošku a pokúšala sa ju spolu s Grigom prinútiť, aby poslúchala. Hrôza, ktorú pociťovala, jej dodávala väčšiu a väčšiu moc...

Nevedela, ako ďaleko od zeme sa nachádzajú, keď sa im napokon podarilo zmeniť smer a pomaly začať stúpať nahor. Oči držala zatvorené, až kým nepocítila, že smerujú hore. No keď si uvedomila, že ich vuznoška ako jediná letí vo vzduchu, zachvátila ju panika.

Miseag! kričala, no z jej hrdla sa nevydral ani hlások.

Grigorias musel ešte stále sústrediť všetku svoju moc na ovládanie kany. Mija uvoľnila zovretie a opäť pocítila, že padajú, Grigova moc nestačila, aby ich oboch udržala. Ich pád sa však spomalil.

Bez váhania vrazila laktom do Grigovej hrude, rozhodnutá zhodiť ho z vuznošky. Zka sa však udržal a tak silno ju udrel do chrbta, až vykričla od bolesti. Takmer spadla.

Opäť klesali ponad stromy, a preto musela všetky zvyšné magioly sú-

strediť na vuznošku. Začali spomaľovať, no stále klesali. Vedela, že už nemá dosť síl, aby zabránila pádu.

Miseag! volala.

Keď ich Miseag uvidel, boli len pár metrov nad korunami stromov. Priletel najrýchlejšie, ako sa dalo, pevne chytil Miju za ruku a ťahal ju do výšky, zatiaľ čo Grigo so svojou kanou bezmocne klesal nadol. Mija bola ťažšia, ako predpokladal, a on sa iba jednou rukou držal vuznošky. Grigorias sa stratil v korunách stromov, počuli, ako sa pod ním lámu konáre a on padá na zem.

Ruky dedičov sa šmýkali od potu, Miseag vedel, že Miju dlho neudrží. Jej ruka sa pomaly kĺzala z jeho zovretia.

„Miseag!“ zhrozene kričala. Z prstov jej vystrelili magioly a ovinuli ich ruky ako pevný povraz. Zaryli sa do ich kože a držali ich spojené, kým Miseag a jeho vuznoška nezačali klesať nadol. Nezáležalo na tom, že smerovali priamo do hustého lesa. Museli čo najskôr zosadnúť na zem. Magioly sa bolestivo prerývali ich kožou až k mäsu.

„Drž sa!“ kázal jej.

Čaro magiol vyprchalo, až keď klesli pod konáre stromov. Ich ruky sa oddelili. Mija spadla na zem a bolestivo zastonala. Miseag sa spustil k nej a pomohol jej postaviť sa.

Mija vzlykla od bolesti. „Prečo si nezastavil skôr?“ vyčítala mu. Celá sa chvela.

„Rýchlo, nasadni!“ prikazoval jej a ťahal ju ku kane. „Zka to určite prežil, musíme letieť ďalej!“

Nezmohla sa na odpor, no nohy ju takmer neposlúchali, musel jej pomôcť vysadnúť. On to však už nestihol spraviť. Z temnoty lesa vyletel obrovský modrastý tieň a vrazil do ich vuznošky.

To, čo vzápätí nasledovalo, ich celkom ohromilo.

Rodinné hádky

„Som tvoj nadriadený, tak sa s tým už zmier!“

„Do Magradu sa nedostanú, podarí sa im utiecť,“ sebaisto vyhlásil Metoj.

„Priveľmi dôveruješ magiolám,“ upozornil ho Kalim.

„To predsa nie je také dôležité,“ zamiešala sa do rozhovoru Kalenčáková. „V prvom rade dobre viete, že Marioto musí mať vážne dôvody, keď sa odhodlal na takúto akciu, no ani jednému z dedičov nechce ublížiť. Ak sa im aj podarí utiecť alebo ich prepustí, myslíte si, že sa sem vrátia? Čo ak dajú prednosť Magradu alebo sa pokúsia pred nami skrývať?“

„Nemajú kam ísť,“ tvrdil Perník, „budú sa musieť vrátiť. Ak sa im podarí utiecť, o čom pochybujem.“

Adriana k nemu nazlostene pristúpila. „Nevrátia sa! Vedia, že tu ste ich už odpísali, a hneď keby sa vrátili, pokúsili by ste sa ich opäť vyštváť! Ak utečú pred Mariotom, utečú aj pred nami! Z Ľubietovej ste ich vyhnanili ako zločincov!“

„Veď nimi aj sú!“ oponoval jej.

Nato sa Adria strhla od prevapania. Metoj zrazu schytil Perníka za golier a pritlačil k stene. „Už ani slovo, nadnes stačilo!“

„A čo mi urobíte, ak vás neposlúchnem?“ smial sa Florián. „Kde chýbajú rozumné slová, zostávajú už len päste? Nezmôžete sa na nič lepšie?“

Profesorova tvár v tej chvíli zbledla. Metoj mu tak silno pritlačil na hrudník, že ledva zalapal po dychu.

„Týmto nič nevyriešite!“ vybuchla Kalenčáková. „Nechajte ho a sústredte sa...“

„Nemiešaj sa do vecí, ktoré sa ťa netýkajú!“ varoval ju Metoj so stisnutými perami, nespúšťajúc pohľad z Perníkovej tváre.

„Navrhujem, aby ste sa všetci upokojili,“ tišil ich Kalim a posunkom ruky dôrazne naznačil starešinovi, aby pustil poblednutého profesora. Až po dlhých sekundách napätého ticha starešina Ľubietovej neochotne uvoľnil zovretie. Profesor naňho nahnevane zazerál.

„Súhlasím s Adrianiným názorom,“ pokračoval Kalim. „Ak sa im podarí utiecť, nebudú sa sem chcieť vrátiť. Netušia, že v skutočnosti ich neodsúdime...“

„Všetky dôkazy svedčia proti nim!“ protestoval Perník.

„Nebudte naivný,“ vysmiala ho Kalenčáková. „Za Mijou stojí Henrich, nedovolí ju vyštváť z klanu len pre vašu márnivosť! Už dávno mal vedieť, že bola obvinená. Keby to tušil,“ vyčítavo sa pozrela na Metoja, „súd by sa nekonal. Zbavil by ju obvinení a vy to dobre viete. Len tá vaša pýcha vám zabránila informovať ho!“

„Adria...“ upokojoval ju Kalim.

„A nemám pravdu?“ hnevito sa pýtala. „Kalim, tak mi odpovedzte!“ Starešina netrpezlivo pokrútil hlavou. „Obviňovaním nič...“

Adriana pristúpila k Metojovi a vyzývavo mu pozrela do očí. „Na tom, čo sa stalo, nesiete najväčší podiel viny.“

„Nezabúdaj, kde je tvoje miesto!“ zlostne ju varoval Metoj.

Vtom sa dvere pracovne rozleteli a dovnútra sa vrátil vysoký svetlovlasý muž. Pozornosť pútal nielen výškou či svetlozeleným výstredným oblekom. Sebavedomým spôsobom správania a nekompromisným pohľadom vzbudzoval rešpekt. Ak aj na okamih niekto zapochyboval, či pred nimi naozaj nestojí Henrich Arabes, istota, s ktorou bez váhania zamieril priamo do starešinovej pracovne, ho v tom utvrdila.

Arabes vrhol zúrivý pohľad na starešinu a hrubým hlasom povedal: „Zdá sa mi, že ty si na svoje miesto zabudol!“

Metoj sa vzpriamil a nahnevane sa pozeral na muža, ktorý sa ho takto odvážil ponížiť pred jeho vlastnými ľuďmi. Za ním vstúpili do miestnosti traja postarší muži, ďalší zostali spolu s ostatnými pracovníkmi Úradu na chodbe a napäto počúvali.

„Metoj, si starešina Ľubietovej! Nie si ani Najvyšší, ani Hlava Spoločenstva! Bolo tvojou povinnosťou informovať ma o tom, že sa chystá proces s Mijou!“ pripomínal mu Henrich Arabes. „Nie si taký mocný, aby si ma mohol obchádzať a konať podľa svojho! Ja som vodcom Spoločenstva a ty by sa to už mal naučiť rešpektovať.“ Pristúpil k nemu tak blízko, že ich oddeľovalo len niekoľko centimetrov. Obaja boli rovnako vysokí a ich modré oči sa navzájom prevítavali. Odkedy sa naposledy takto rozprávali, prešlo veľa rokov. Boli to silní muži, ktorí považovali za samozrejmosť, že ich všetci poslúchajú na slovo. Neboli zvyknutí podriaďovať sa. „Zatiahol si náš osobný spor do Mijinho života!“

„Henrich, neopovažuj sa na mňa kričať v mojom vlastnom klane a pred mojimi ľuďmi!“

„Je to aj môj klan! Aj moji ľudia! Tak ako všetci v Spoločenstve! Tak ako aj ty! Som tvoj nadriadený, tak sa s tým už zmier!“

„Najprv by si si to musel zaslúžiť!“

„A to dievča si zaslúžilo, aby trpelo pre tvoje prekliatie ego?“

Metoj nahnevane prižmúril oči. „Spoločenstvo sa má starať o bezpečnosť svojich ľudí. Marioto si môže robiť, čo sa mu zachce, a vy nie ste schopní postaviť sa proti nemu!“

„Možno keby starešinovia dodržiavali pravidlá medzi klanmi a vodcami Spoločenstva, starostlivosť o bezpečnosť by bola jednoduchšia. A možno keby si si nevydupal, že sa postaráš o Miju, ochránil by som ju pred ním lepšie ako ty!“

„Nebil si sa veľmi o to, aby zostala u teba, keď sme sa rozhodovali, kam pôjde,“ zlostne mu pripomenul Metoj. „Bál si sa, že by si sa musel vzdať svojich radovánok v Polise.“

Henrichova tvár stvrdla od zlosti. Na okamih jeho pohľad zablúdil k Adriane. „Naivne som si myslel, že jej v klane a blízko domova bude lepšie. Dokonca som si nahováral, že za tie roky si sa zmenil a dokážeš sa

o ňu postarať! No ty si sa nezmenil ani trochu,“ v hlase sa mu ozývalo pohrdanie. „Dohnal si ju k tomu, aby sa vlámala do Komory! Dovolil si Zradcom, aby ju uniesli!“

„Nikto jej nekázal pchať nos do Komory!“ rozčúľil sa Metoj.

„Má pravdu,“ ticho sa ozvala Adria. Obaja muži sa na ňu nechápavo pozreli. „Mija chcela vedieť, čo spáchal Ivan Vilhan,“ pokračovala rozhodným hlasom. „Odmietli ste jej to prezradiť, celý čas ste ju ťahali za nos rozprávkami o tom, že sa to raz dozvie, a nakoniec ste jej povedali, že si to radšej vezmete do hrobu. Včera mi to priznala! Vy ste ju vyprovokovali, aby sa správala tak, ako sa správala. Prišla sem ako tiché vystrašené dievča. To vaša láskavá opatera z nej urobila nezvládnutelné kľbko nervov! A teraz...? Ak sa aj oslobodí, nebude ochotná vrátiť sa do Lubietovej! Starešina, odohnali ste od seba svojho ďalšieho potomka.“

Metoj akoby stratil sebakontrolu, dvoma krokmi pristúpil ku Kalenčákovej a hrozivo na ňu zazrel z výšky.

„Nechaj ju,“ varoval ho Henrich tichým, no nebezpečným hlasom.

Adriana vzdorovito hľadela na starešinu.

„Myslíš si, že si nenahraditeľná? Myslíš si, že ti beztrestne dovoľím postaviť sa proti mne pred celým klanom?“ Metoj takmer šepkal, no jeho slová zreteľne počuli všetci v miestnosti. „Môžeš okamžite odísť z môjho klanu! Nepotrebujem tvoje služby a nezaujímajú ma tvoje názory. Ani on ťa predou mnou neochráni!“ Pohľadom ukázal na Henricha.

„Som Hlava Spoločenstva, nemáš ani zďaleka takú moc ako ja,“ pokojne mu oponoval.

Starešina ho zúrivo prebodol pohľadom. „Ani všetky páky Spoločenstva ma neprinútiť, aby pre mňa ďalej pracovala. Je v nemilosti starešinu.“

„Odíde do Polisu,“ ľahostajne vyhlásil Henrich.

„Stačilo!“ vykrikla Adriana. „To teraz nie je podstatné. Mija...“

„Mija sa sem nevráti,“ dokončila Hlava Spoločenstva. „Ak sa dedičom podarilo utiecť, my ich nájdeme. Prehľadáme celé Spoločenstvo, kým ich neobjavíme. Ak sú v Magrade, Marioto ich skôr či neskôr prepustí. No Mija sa do Lubietovej nevráti!“

„Je to moja vnučka, zostane tu!“ neochvejne vyhlásil starešina.

„A je to aj moja neter,“ pripomenul mu Henrich. „Už si dostal šancu postarať sa o ňu, a nezvládol si to. Ak si jej venoval čo len časť tej nesku-točnej opatery, ktorú si venoval mne a Mel, keď sme boli deti, nečudoval by som sa, keby sa rozhodla zostať v Mariotovej pevnosti. Našťastie jej v žilách koluje aj krv našej mamy. Verím, že Mija odíde a potom zostane v Polise spolu so mnou.“

„Naozaj si myslíš, že sa ti tak ľahko podrobí?“ zasmial sa starešina.

„Čokoľvek iné bude pre ňu lepšie ako život v Lubietovej pod tvojou strechou. Viem to z vlastnej skúsenosti.“ Rozhliadol sa po miestnosti. Perníkovi nevenoval ani slovo, no pohľad, ktorým si ho premeral, nazna-čoval, že za proces proti dedičom bude profesor pykať.

Metoj sa vyzývavo zasmial: „Celý život si sa snažil o to, aby si sa na mňa nepodobal a neopakoval moje chyby. Tak sa teda na seba pozri, Henrich.“

Jeho syn nereagoval. Lahostajne vyhlásil: „Oficiálne zbavujem oboch dedičov všetkých obvinení, ktoré sa proti nim vzniesli. A to na základe moci, ktorú mi udelilo Spoločenstvo. To, že ich uniesli zo súdu, sa nik ďalší nedozvie.“

Potom sa otočil, zvedavci stojaci pri dverách mu uvoľnili cestu a on vy-šiel z pracovne sprevádzaný nenávisným pohľadom svojho otca.

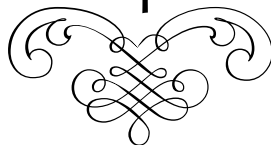
„Stal si sa tým, čím si nikdy nechcel byť!“ pokračoval Metoj. „Stal si sa obrazom vlastného otca.“

Henrich neodolal pokušeniu. Zastal a spýtavo sa pozrel na starešinu: „Tak sa teda na mňa pozri a povedz, či si na mňa hrdý, drahý otec! Si spo-kojný s tým, čo vidíš?“

„Hambím sa za teba,“ chladne a bez rozmýšľania odvetil Metoj.

Arabes sa škodoradostne usmial: „Aspoň vieš, ako som sa celý život cítil.“ Metojovi šklblo kútikom oka, no nepovedal ani slovo. Henrich sa otočil k Adriane: „Čakáme ťa v Polise.“

Potom odišiel. Po viac ako pätnástich rokoch sa vrátil na miesta, kde vyrastal a ktoré kedysi predstavovali jeho budúcnosť. Mal sa stať ďalším starešinom klanu! Až do chvíle, kým sa nerozhodol opustiť rodinu a vzdať sa svojho členstva. Lubietová mala byť jeho životom, jeho jediným domo-vom. Teraz mu pripadala vzdialená a neznáma rovnako ako jeho otec.

Prenasledovaní drakmi

„Je mi zima...“

Modrý magický tieň vrazil do vuznošky. Náraz bol taký silný, že Miju odhodil a opäť spadla na zem. Vtom tváre dedičov ožiarila modrastá žiara a ozvalo sa zapraskanie. Vuznoška sa rozpolila a z jej útrobov sa začalo valiť červené svetlo. Mágia, ktorá sa v nej skrývala, unikala do okolia a strácala sa v povetrí tak rýchlo, že Miseag a Mija si ani poriadne nestihli uvedomiť, čo sa deje, a na zemi už ležala obyčajná rozlomená palica bez zrnka mágie.

„Nikam nepôjdete,“ kričal na nich Grigorias, letiaci na vuznoške. Tvár aj ruky mal doškriabané, dlhý plášť dotrháný, no v očiach sa mu odrážala preňho príznačná krutosť.

Mija sa nedokázala postaviť na nohy. S očami rozšírenými od strachu sledovala Miseaga, ako skočil po rozlomený kúsok kany a len tak-tak sa vyhol zaklínadlu, ktoré naňho Grigo v letku vyslal.

„Hádam si nemyslíš, že ma s tým klátom môžeš poraziť!“ smial sa Zka a vyslal k Miseagovi ďalšie zaklínadlá. Ten sa skryl za strom a mágia dopadla na kmeň ako ťažké balvany.

Mija ležala na zemi, predstierajúc bezvedomie. Vedela, že by sa nestihla včas skryť pred zaklínadlami.

Grigorias sa postavil, jednou rukou pevne zovrel svoju kanu a dru-

hou vyslal k Miseagovi ďalšie zaklínadlo. Strom nad ním sa otriasol od nárazu.

Vtedy sa Miseag otočil a vyrútil sa na Grigoriasa s rozlomenou paličou. Vypúšťal proti nemu tiene mágie, no Zka ich úspešne odrážal. Rozlomená kana sa stretla s Grigoriasovou.

Mija vedela, že Miseag ho nemôže poraziť. Obratne vzdoroval Grigovým výpadom, no brániť sa proti kane kúskom palice bolo márne. Šikovnejší čarodejník by protivníka s takou nevýhodou, v akej bol Miseag, už dávno porazil. Musela dúfať, že Miseagovi sa podarí udržať na nohách aspoň do chvíle, kým ona nazbiera dosť magiol na útok.

Zatiaľ iba bezmocne sledovala, ako sa Grigova kana zmenila na meč a oškrela Miseagov bok. Zhikla a pocítila, že do mysle sa jej opäť vracia čarovná moc. Grigorias si až vtedy uvedomil, že Mija nie je v bezvedomí, no bolo už neskoro. Vystrela ruky, skôr ako stihol zasiahnuť, a vypustila k nemu zlatisté magioly. Miseag naňho zaútočil a nedovolil mu uhnúť. Do Grigoriasovho chrbta vrazila omračovacia mágia a jeho nevládne telo sa zrútilo.

Keď klesal k zemi, tvár sa mu skrivila od zlosti, no mal ešte dosť síl, aby zašepkal: „Neutečiete!“ Meč, ktorý držal v rukách, v tej chvíli obklopil modrý tieň a zbraň sa s hlasným zapraskaním rozlomila tak, ako sa rozlomila aj Miseagova kana. Les opäť zahalila vytrácajúca sa mágia.

O chvíľu sa červená žiara rozplynula a odhalila Grigovo ochabnuté telo, vedľa ktorého ležal rozlomený meč.

Miseag zanádal.

Mija sa stonajúc postavila na nohy a zhrozene si prezerala rozlomené kúsky zbraní. „Nedá sa... nedajú sa opraviť?“ opýtala sa, no odpoveď dobre poznala. Ani najlepší čarodejníci by už nedokázali odhaliť všetky kúzla na vyrobenie kany, bola to veľmi stará mágia. Museli sa zmieriť s tým, že ani jedna z vuznošiek už nevzlietne.

„Musíme ísť,“ vyhlásil Miseag. „Ak je hore ešte niekto, mohol si všimnúť tie magické výbuchy a je len otázkou času, kedy sa tu zjaví.“

„No čo s ním?“ opýtala sa Mija pri pohľade na Grigoriasovo telo.

„Nezabijeme ho, aj keď mnohí by nám za to poďakovali,“ kopol Gri-

ga do nohy, možno aby sa uistil, že je naozaj omráčený, alebo len aby si ulavil.

Mija sa zarazila: „Zabiť? Nevidel si všetkých tých čarodejníkov, čo ako hrušky popadali na zem? To už hádam stačilo.“ Pri spomienke na to, čo spôsobila, sa v nej dvíhala žľč.

„Zka je vrah, najvernejší Mariotov pes. Ktokoľvek od nás by považoval za česť zabiť ho,“ vysvetľoval jej. „My dvaja toho máme priveľa na rováši, aby sme si s ním špinili ruky. A čo sa ostatných týka... ako myslíš, že som prežil?“

Zamračila sa.

„Spadli sme. Myslím, že spadli všetci okrem vás dvoch. No tá ženská poznala nejaké zaklínadlo, aby nás to nezabilo, a dopadli sme na mäkkú zem. Omráčil som ju, skôr ako sa stihla spamätať, a zobral som jej vuznošku, aby som ňa našiel. To zaklínadlo zjavne poznal aj Grigorias, inak by bol už dávno mŕtvy. Možno ho poznali aj ostatní a zachránili sa. Vieš, čo to znamená?“

„Že nevieme, kde sme, ale je takmer isté, že okolo nás poletujú Zradcovia a hľadajú nás. A my nemáme nijakú zbraň.“

Nadvihol obočie: „Už sa cítiš lepšie?“

„Vynikajúco!“ odvetila sarkasticky.

Siahol do vrecka džínsov, otvoril hnedý mešec a vytiahol z neho jej amulet. Hodil jej ho a povedal: „Musíme ísť.“

Mija si vložila amulet do vrecka. Zápästie jej ešte stále trochu krvácalo, ale Miseagova rana na boku bola podstatne vážnejšia. „Musíš sa ošetriť.“

„Neskôr, teraz odtiaľto rýchlo zmiznime!“ jeho tón nezniesol námietky. Ani trocha sa jej nepáčilo, že jej rozkazuje, no bola priveľmi vyčerpaná, aby sa s ním hádala.

Miseag sa ešte raz otočil a vyslal do Grigoriasovho tela ďalšie zaklínadlo. „To by ho malo ešte chvíľu udržať v spánku.“

Zodvihol nohu a do jeho tenisky vletel červený tieň mágie. To isté urobil aj s druhou teniskou. „Takto po sebe nebudeme zanechávať stopy,“ vysvetlil a prikázal jej, aby aj ona zodvihla nohu. Keď boli Mijine topánky

takisto začarované, vzal druhú časť rozlomenej kany zo zeme a podal ju Miji. On si nechal tú, s ktorou bojoval proti Grigovi. Potom rázne vykročil do hlbokého lesa.

„Máš vôbec predstavu, kam ideme?“ pýtala sa ho Mija. Ubolenú ruku si stískala na hrudi a zatínala zuby od bolesti vždy, keď pohla narazenou nohou.

„Čo najďalej od miesta, kde na nás Zka zaútočil.“ Miseag kráčal niekoľko krokov pred ňou. Aj on kríval a Mija si všimla, že ľavé rameno má ochabnutejšie ako pravé.

„Mali by sme vyliezť na strom a rozhliadnuť sa okolo. Musíme nájsť niekoho, kto nám pomôže! Nemôžeme blúdiť len tak po lese,“ tvrdila odhodlane.

„Nemusíme liezť na strom. Keď sme ešte leteli, široko-ďaleko som nevidel nič, len lesy a hory. Navyše tieto stromy nás chránia pred zrakmi Zradcov. Nemám chuť opúšťať ich bezpečie.“

„Máš pravdu, tu sa cítim naozaj bezpečne!“ uškrnula sa Mija. Kráčali rýchlo a ona ledva stačila udržiavať tempo. Radšej sa už na nič nepýtala a nechala Miseaga, aby ju viedol hrboľatou cestou hlboko do tmavého lesa.

Po hodine strávenej na úteku ich rany už nekrvácali, ale bolelo ich celé telo. Hrozba Zradcov však bola naliehavejšia ako ich únava, preto si nedopriali odpočinok. „Do zotmenia musíme prejsť čo najviac!“ hovoril Miseag.

Keď už mali pocit, že les čoraz viac hustne a tma v ňom sa iba prehlbuje, odhodlal sa vyliezť na jeden zo stromov a rozhliadnuť sa naokolo. Mija si zatiaľ sadla na zem, oprela sa o kmeň stromu a snažila sa načerpať sily na ďalšiu cestu.

„Všade sú len lesy,“ oznámil jej, keď zliezol zo stromu. Pošúchal si rameno a tvár sa mu skrivila. „Smerom na juh sú kopce, nie veľmi vysoké. Možno za nimi nájdeme ľudí. Keby sme pokračovali po rovine, len by sme blúdili.“

„Videl si niekoho na oblohe?“ opýtala sa.

Pokrútil hlavou.

„Potom si musíme trochu oddýchnuť a ošetriť rany. Potrebujeme sa napiť a možno aj najesť.“

„Na lov nie je čas a na reštauráciu zabudni,“ protestoval a opäť si pošúchal rameno.

„Nájsť nás môžu kdekoľvek. Láskavo sa upokoj a vylieč si tú ranu na ramene, lebo ma z toho tvojho šúchania začne bolieť hlava.“

„Nemôžem si to vyliečiť,“ ľahostajne odvetil a sadol si na zem. „Na toto nepoznám zaklínadlo.“

„To rameno ťa bolelo aj včera,“ podotkla. „Vtedy, keď sme boli v Metovej pracovni.“

„Mali by sme ísť. A cestou možno nájdeme vodu.“ Postavil sa a čakal na Miju.

Skúmavo naňho hľadela. Prečo sa vyhýba odpovedi? „Čo sa stalo v Komore, keď si tak vykrikol?“ podozrievavo sa pýtala.

„Pozri, zdá sa, že na tejto ceste budeme musieť spolu vydržať aspoň niekoľko nasledujúcich hodín, hoci ma to vôbec neteší. Ak sa navzájom nechceme pozabíjať, mali by sme začať rešpektovať jeden druhého. A nepýtať sa ho na to, na čo zjavne nechce odpovedať.“

„A čo tak začať sa rešpektovať a dôverovať si?“ nadhodila.

Neodpovedal. Jednoducho sa otočil a pokračoval v ceste. Nemohla dopustiť, aby mal pred ňou priveľký náskok. Museli zostať spolu, či sa im to páčilo, alebo nie.

„Aj tak to raz z teba vytiahnem,“ sebaisto zašepkala a postavila sa. Rýchlym krokom ho dobehla a spolu kráčali ďalej po hrboľatých cestách neznámeho lesa.

Netrvalo dlho a opäť si museli urobiť prestávku. „Tá bolesť nás spomaľuje,“ vyhlásila Mija a stisla si zápästie tak silno, až jej bolesť skrivila tvár. „Tak sa už zastav a vylieč si tie zranenia. Očividne nám nie sú v päťách, môžeme si na chvíľu oddýchnuť.“

Miseaga muselo rameno stále nepríjemne páliť, zúrivo si ho pošúchal a netrpezlivo sa zahľadel do výšky. Pomedzi konáre k nim prenikalo len slabé slnečné svetlo, no napriek tomu sa potili od horúčavy.

„Dobre, skúsime s tým niečo urobiť,“ rozhodol sa napokon a dovolil Miji sadnúť si.

Zaklínadlami jej vyliečil všetky rany, ktoré utrížila pri páde z vuznošky. Liečil aj svoje, no poranenie na ramene nechcel Miji ani ukázať.

„Nemá to zmysel,“ netrpezlivo tvrdil. „Toto sa obyčajnými zaklínadlami vyliečiť nedá.“

„A ty mi, samozrejme, naďalej odmietaš prezradiť, ako sa ti to stalo...“

„Uhádla si,“ vstal a oprel sa o rozlomenú vuznošku.

„V Komore, že?“

„Rada kladieš otázky, na ktoré nikdy nedostaneš odpoveď?“

Prikývla: „Takže v Komore.“

Nekomentoval to, len vykročil vpred. Mija musela pobehnúť, aby mohla kráčať vedľa neho, a v duchu uvažovala, aké tajomstvo pred ňou Miseag skrýva.

Pod vysokými a husto rozkonárenými stromami rástla bujná tráva s trstím. Rýchlo sa presvedčili, že húštiny sú prepletenejšie a hustejšie, ako sa na prvý pohľad zdalo. Prerážali si cez ne cestu pomocou rozlomenej vuznošky, lebo nechceli zbytočne strácať čas ich obchádzaním. Každý krok im pripadal namáhavejší ako ten predchádzajúci. Okolo uší im bzučali roje otravných múch a Mija si všimla, že Miseag ich odháňa pravou rukou, hoci je ľavák. Boľavé rameno ho muselo priveľmi páliť.

Už stratili predstavu o tom, ako dlho mlčky kráčajú, keď sa zrazu Miseag zarazil a zbystril zrak.

„Čo sa deje?“ pýtala sa Mija a rozhliadala sa po okolí.

Miseag jej priložil ukazovák na pery, aby bola ticho. Natočil hlavu a zamyslene načúval zvukom lesa.

Mija pevne držala rozlomenú kanu v ruke a čakala. Cítila, že sa v nej opäť začali hromadiť magioly.

Napokon Miseag nechápavo pokrútil hlavou: „Zdalo sa mi, že som počul kroky... Niekde v diaľke.“

„Ja som nepočula nič.“

„Viem,“ zamračil sa. „Možno sa mi to iba zdalo. Mali by sme ísť.“

Bez slova pokračovali v ceste a zastavovali sa, len keď Mija vyhlásila, že potrebujú prestávku a neurobí ani krok, kým si chvíľu neoddychnu. Niekoľkokrát sa museli vrátiť, lebo sa báli priveľmi strmých kopcov, alebo preto, že cestu zatarasili padnuté stromy. To ich oberalo o vzácny čas a sily. Cítili, že ovzdušie chladne a slnko pomaly prestáva hriať. Blížila sa noc a ešte stále nenašli vodu ani bezpečné miesto na spánok.

Mija prepletala nohami len zo zotrvačnosti. Mysľou blúdila kdesi úplne inde.

Stromy okolo nich akoby ani nemenili tvar, akoby sa dostali do začarovaného labyrintu, ktorý nemal koniec. A čo by sa vlastne stalo, keby došli na jeho koniec? Čo by sa stalo, keby našli pomoc? Kam by sa vrátili? V Lubietovej ich prakticky odsúdili na vyhnanstvo a život bez mágie, v Magrade ich čakalo prinajlepšom mučenie. No prečo? Čo od nich Marioto chce?

Miseag sa počas cesty ešte niekoľkokrát strhol. „Zase sa mi to zdalo,“ zašepkal. „Akoby som... Akoby nás niekto sledoval...“ No ani po hodine sa nik neobjavil, a tak sa musel zmieriť s tým, že si to iba nahovára.

„Stáva sa z teba paranoik?“ podpichla ho Mija, keď sa opäť zastavil a načúval.

„To nie je smiešne, ak sú nám v päťách, s našimi dvoma kúskami kany sa im postavíme ťažko.“

„Takíto vyštavení proti nim kanu ani nezdvihneme,“ ubezpečila ho. „No nemyslíš, že lesy budú skôr prehľadávať na vuznoškách, a nie prechádzať ich pešo? Možno počuješ kroky nejakých zvierat, ťažko by to mohli byť Zradcovia.“

„Počul som ľudské kroky,“ zamrmlal s istotou, otočil sa a prinútil ju zrýchliť tempo. Mija sa rozhodla neurobiť mu tú radosť a neprosiť ho, aby spomalil.

Les už nebol taký hustý, no ešte vždy ich koruny stromov chránili pred sľediacimi Zradcami. Nevedeli, či sa Zradcovia nezachránili, či už svojmu pánovi nepodali správu o ich úteku, no intuitívne ich opantával nepríjemný pocit hrozby pri každom pohľade nahor.

Práve keď Mija myslela na to, či ich nehľadajú aj letci z Lubietovej, Miseag rázne zastal.

„Zase počuješ kroky?“ opýtala sa napoly s obavami, napoly otrávene.

„Nie, teraz nie... toto je iné,“ zašepkal do ticha a pomaly otáčal hlavu, aby vedel presne určiť miesto, odkiaľ zvuk pochádza. Pevne uchopil kanu do oboch rúk.

„Už ma nezastavuj, pokiaľ nebudeš počuť zvuky veľkomesta!“ netrpezlivo vyhlásila a kráčala ďalej, zanechávajúc ho za sebou.

„Stoj!“ zakričal, až zmeravela.

Znepokojene sa k nemu otočila. Nič nepočula, no dobre vedela, že Miseag nezvyšuje hlas len tak pre nič, za nič.

Pribehol k nej: „Myslím, že sú tam draky...“

Oči sa jej rozšírili od ľaku. „Ja nič nepočujem!“

V tej chvíli sa výraz jeho tváre zmenil. V očiach sa mu zaiskrilo: „Žartoval som. Myslím, že som počul zurčanie vody.“ Zmenil ich smer a začal kráčať rovinou na západ.

„To nemyslíš vážne!“

„Teraz už áno, s drakmi som preháňal!“ zakričal a škodoradostne sa uškrnul.

„Dúfam, že si to nepovažoval za vtipné,“ znechutene zašomrala Mija a nasledovala ho.

Potok objavili po necelej polhodine. Prekvapovalo ju, že Miseag počul ten zvuk z takej veľkej diaľky, no nekomentovala to. Dobre vedela, že na nijaké podozrievavé otázky by jej neodpovedal. Poriadne sa napili a oddýchli si na brehu pod korunami stromov.

„Mali by sme sa držať popri vode,“ ozvala sa po chvíli ticha. „Bez nej dlho nevydržíme. A myslím, že tam, kde je voda, musíme skôr či neskôr natrafiť na nejaké ľudské obydlie...“

„Máš pravdu. Uvidíme, kam nás zavedie,“ súhlasil Miseag. Nervózne sa otočil, akoby opäť začul kroky.

„Zase draky?“ podpichla ho.

Zamračene sa rozhlíadal naokolo. Mlčal, no bol si takmer istý, že ich niekto sleduje. No prečo na nich nezaútočil? Prečo sa za nimi len potichu zakráda? Miseag vedel, že Mija by ho vysmiala, no nemohol jej prezradiť,

že odkedy mal v rukách Knihu odpovedí, jeho zmysly sa zlepšili a počuje omnoho lepšie ako obyčajný človek.

Len čo sa zotmel, Mija vyhlásila, že ďalej nevládze a nebude kráčať po hrboľatých cestách, keď si nedovídi ani na nos. Tvár mala strhanú a vyčerpanú. Miseag napodiv súhlasil, že bude lepšie, keď sa dobre vyspia a na svitaní budú pokračovať ďalej.

„Mali by sme sa striedať pri stráži,“ navrhol.

„Môžeš si byť istý, že ja tú svoju prespím. Zajtra nebudem schopná urobiť ani krok, ak si poriadne neodýchnem. A tie draky, ktoré nás podľa teba sledujú, ma trápia najmenej. Rozmýšľaj logicky – ak aj máš pravdu, už dávno nás mohli zajať, a nemusia čakať, kým si ľahneme a zaspíme!“ Mala pravdu, no Miseaga to neupokojilo. „Mali by sme sa radšej dohodnúť, čo budeme ďalej robiť...“ začala. Zničene si sadla na zem a oprela sa o kmeň stromu. Miseag od nej odvrátil zrak a hľadel do temnoty lesa pred nimi.

Nepříjemné ticho napokon prerušil návrhom: „Prejdeme kopce a nájdeme pomoc...“

„A čo potom?“ Neodpovedal, a tak pokračovala ďalej: „Je mi jasné, že sa nechceš vrátiť do klanu a nechceš ísť ani do Magradu, ale...“

„A ty sa chceš vrátiť?“ prerušil ju a potriasol rukou, dúfajúc, že sa tak zbaví nepříjemnej bolesti v ramene. „Chceš ísť naspäť do Lubietovej?“

Prikývla: „Premýšľala som o tom... Myslím, že Metoj má ešte niečo v rukáve. Nedopustí, aby nás vyhnali z klanu. Poznám ho aspoň tak dobre, aby som vedela, že mu na mene rodiny záleží viac, ako je zdravé. Nedovolí, aby sa zo mňa stal odpadlík. On je jednoducho Metoj, on neprehráva. Je to, ako povedať, že Marioto sa dobrovoľne vzdal a odovzdal sa do rúk Spoločenstva s pokorným ospravedlnením...“

Miseag na ňu pochybovačne pozrel: „Nechcem ti brať ilúzie, ale ráno Perník prevalcoval Metoja pred celým klanom a Grigorias ho potom dorazil. Zdá sa, že tvoj starý stráca formu...“

Pokrútila hlavou: „Možno máš pravdu, ale aj tak by niečo také nedopustil.“ Jednoducho si odmietala pripustiť, že by starešina dovolil, aby jeho jediná dedička skončila ako vyvrhel a jeho nástupcom sa tak stal Per-

ník. *Metoj neprehráva*, opakovala si v duchu a čosi v jej vnútri jej našepkávalo, že má pravdu.

Miseag si kľakol a položil svoj kúsok kany na zem. Do ruky vzal vetvičku a bezmyšlienkovito ňou rýpal do zeme. „Na druhej strane,“ uvažoval, „ty pochádzaš z uznávaného rodu... Na tvojej strane stojí starešina, Arabes... a napokon máš magioly. Ak tu niekomu z nás zostáva nádej, tak potom tebe.“ Rypol do zeme tak silno, až sa palička zlomila.

Buchla sa do čela: „Aha! A ja hlúpa som si myslela, že nás obvinili z toho istého zločinu.“

„Zabudla si, s kým sa rozprávaš? Som nebezpečný jedinec, na súde sa to už všetci dozvedeli a ver mi, nenechajú ma len tak slobodne pobehovať po svete. Som už odpísaný a nikto ma neochráni.“

„Samozrejme... A o mne si myslia, že som neškodné dievčatko, pravda? V ich očiach som odpísaná rovnako ako ty. A ak oslobodia mňa, musia aj teba. Metoj...“

„Prečo by mali oslobodiť aj mňa? Pretože by to tak bolo fér?“ Nahnevane sa postavil. „Možno mám zlú pamäť, ale naozaj si nepamätám, kedy sa tí ľudia ku mne zachovali spravodlivo!“

„A čo chceš robiť, Miseag?“ opýtala sa. „Chceš sa usadiť tu v lese? Och, áno! Mohol by si skrotiť malú opičku a čakať na svoju Jane. Len na tých svaloch ešte popracuj a budeš prvotriedny Tarzan!“ Pristihla sa pri smiešnej myšlienke, či by to naozaj potreboval. Tma našťastie zakryla jej červené líca.

„Neviem, čo budem robiť, jasné?“ Naštvané kopol pred seba. Oči mu v tme žiarili od zlosti. „Neviem, kam pôjdem. Kto by už len plakal, keby sa Mariotov dedič stratil zo zemskeho povrchu?“

„Prestaň!“ Postavila sa a ruky si založila na hrudi. „Naozaj si myslíš, že na tebe nikomu nezáleží? Si taký tupý alebo slepý? To, že ty o nikoho nestojíš, ešte neznamená, že nikto sa nezaujíma o teba. Máš tam priateľov! A Kalima! Čo myslíš, ako sa teraz cítia? Nevidel si, ako sa nás Petram zastal na súde a ako sa o nás báli?“

„To som nepovedal!“

„Prestaň sa láskavo ľutovať, akoby nebolo väčšieho chudáčika, než si ty!“

„O čom to, dopekla, hovoríš?“ vybuchol. „Nelutujem sa, jednoducho len...“

„Ó, úbohučký Mariotov dedič... všetci ti krivdia, však? Nik ťa nemá rád...“ vysmievala sa mu. „Kašleš aj na tých pár, ktorým na tebe z nejakého neznámeho dôvodu záleží, tak načo chceš, aby ťa mali radi iní? Tak sa mi zdá, že si chcel získať ich uznanie, ale za celý život si nepohol ani prstom pre to, aby si to dokázal. Namiesto toho si hrdinsky predstieral, že si čarodejnicky nehodník. Takto si iba nehodník!“

„A čo som mal robiť? Porad' mi! Mal som vybuchnúť od zlosti vždy, keď sa na mňa niekto osopil, ako to robíš ty? Mal som trucovať a dupať nohou vždy, keď sa mi niečo nepáčilo? Tak si to predstavuješ? Na to mám asi priveľa rozumu, ľutujem.“

„Presne, omnoho rozumnejšie je skrývať sa, pravda? A nehovor mi, že si čakal na tú správnu chvíľu, lebo tej by si sa nikdy nebol dočkal! Robil si to, lebo to bolo jednoduchšie!“

Nahnevane sa k nej otočil a zabodol svoje oči do tých jej: „Čo ty o tom vieš? Celý život ťa obklopovali ľudia, čo sa o teba ochotne starali a chránili ťa ako porcelánovú bábiku. Nemáš poňatia o tom, ako som žil ja. Na to by si musela byť v klane dlhšie než rok a rozhodne nie pod ochranou starešinu.“

Netrpezlivo pokrútila hlavou: „Toto nikam nevedie. Sme unavení.“

„Pravda,“ prikývol s očami stále prižmúrenými od zlosti. „Idem nájsť niečo pod zub.“ Vzápätí sa otočil a stratil sa medzi stromami.

Ani Mija tam nemohla zostať, od hádky sa ešte celá triasla. Zišla dolu svahom k zurčiacemu potoku a ovlažila si tvár v studenej vode. Telom jej prešla vlna zimomriavok. Slabý vietor ohýbal konáre stromov a ich lístie šumelo po celom okolí. Kdesi v diaľke zahúkala sova... Všade naokolo sa rozprestierala tma.

Ešte nikdy nebola v lese celkom sama. Zdalo sa jej až smiešne, že za daných okolností boli tmavé hory bezpečnejšie ako ktorékoľvek iné miesto na svete. V klane ich čakala neistá budúcnosť, Marioto ich mohol kdekoľvek objaviť a znovu uniesť. No také hľadanie v nekonečnom lese bolo ťažké aj pre najmocnejšieho čarodejníka.

Skľúčene sa objala okolo pliec. *To som teda rytierka...* posmešne si pomyslela.

Rázne sa postavila a vrátila sa naspäť na miesto, kde sa rozdelili. Snažila sa nepodľahnúť zúfalstvu. Nazbierala drevo spod stromov, čarami podlamovala niekoľko väčších konárov, navršila polámané vetvičky a pripravila ohnisko najlepšie, ako dokázala. Mágiu zapálila iskru a čakala, kým sa drevo rozhorí. Skrehnuté prsty natiahla nad ohnisko a zohrievala si ich, až kým ju plamene nezačali páliť. Zamračené sledovala, ako oheň osvetľuje okolie a veľmi jasne ukazuje na miesto, kde sa nachádza.

Keď sa Miseag vrátil a v rukách držal tri drobné vtáky, o ktorých predpokladala, že sú kukučky, plamene už šlahali vysoko do výšky. No namiesto žltej farby žiarili tmavozelenou a okolie zaplavovali tlmeným svetlom, ktoré pri pohľade z výšky nemohlo pritiahnúť pozornosť.

„Ako si to urobila?“ opýtal sa Miseag.

Mija pokrčila plecami: „Nemôžem občas použiť čary, ktoré ty nepoznáš?“ V skutočnosti za to ďakovala magiolám. Čarovat' pomocou nich si zatiaľ nevyžadovalo nič viac, len pomyslieť na to, čo chcela. „Ako sa ti ich podarilo chytiť?“ zaujímala sa, hľadiac na Miseagov úlovok.

„Možno keby si počúvala Dobrika, keď výnimočne nefilozofoval o zodpovednosti k priveľkej moci, naučila by si sa zopár privolávacích zaklínadiel na zvieratá...“

Uškrnula sa: „Myslím, že na jeho hodinách ho počúval iba Joachim...“

„Za to by mu mal Metoj zdvihnúť odmeny,“ skonštatoval Miseag a prisadol si k ohňu, aby sa zohrial.

Mija sa usmiala. Nastala medzi nimi vzácna zhoda a nechcela ju ničím prekaziť. Možno by trvala ešte dlhšie, keby jej Miseag neoznámil, že môže začať pripravovať večeru. „Len preto, že som dievča?“

„Ja som lovil,“ vysvetlil prosto.

„Nemáš pocit, že obdobie praveku sa už dávno skončilo?“

„Nepriniesol som ti mamuta!“

„Možno keby si priniesol niečo poriadne, bola by som ochotná...“

„Ak chceš zostať radšej hladná...“

Mykla plecami: „Ak ty chceš zostať radšej hladný...“

Rozhostilo sa medzi nimi napäté ticho. Prevrávali sa odhodlanými pohľadmi. Čakali, kto prvý ustúpi. Obom bolestivo škvrkalo v žalúdku. Bolo jasné, že niekto z nich to musí vzdať.

„Neviem, čo s nimi,“ rezignovane zašepkala Mija. „Nemáme ani nôž...“

Netrzeplivo prevrátil oči: „Máme mágiu!“ Zobral do ruky prvú kukučku a položil ju pred seba. „Opakuj po mne a budeme to mať rýchlejšie za sebou.“

Ani nie o pol hodiny už boli najedení a zrelí na spánok. Miseag sa rozhodol nezaspať a aspoň niekoľko hodín strážiť, či sa ich prenasledovatelia nezjavia. Mija nenamietala, hoci to považovala za zbytočné. Lahla si na jednu stranu ohňa a na zem použila zahrievacie zaklínadlo, ktoré, ako dúfala, malo účinkovať až do rána.

Cítila sa úplne vyčerpaná a nohy ju boleli tak, ako už dávno nie, ale napriek tomu nedokázala zaspať. Stále ju mákali otázky: Čo chce Marioto? Hľadajú ich Zradcovia? Informoval vôbec niekto Ivana o tom, čo sa stalo? Ani ich nepriatelia nemôžu zaspať tak, ako sa to nedarí jej?

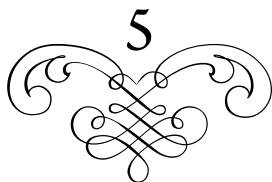
Vždy, keď sa pozrela na druhú stranu ohňa, videla, že Miseag upreto hľadí do zelenkavého ohňa. Rozmýšľala, či sa aj on cíti tak zúfalo osamelo ako ona.

„Čo sa stále prehadzuješ?“ ticho sa opýtal, keď si všimol jej skúmavý pohľad.

„Je mi zima...“ zašepkala a zahanbujúco si uvedomila, že v očiach sa jej lesknú slzy.

„Nepoznáš zahrievacie zaklínadlá?“ odvrkol a oči opäť zabodol do vyhasínajúceho ohňa.

Potichu si vzdychla. Zaklínadlá jej neposkytovali také teplo, aké potrebovala. Túžila po pocite bezpečia, po tom, aby ju niekto objal a uistil, že všetko sa vyrieši. Pochopila, že Miseag je priveľmi chladný a neprístupný na to, aby ju trochu utešil. Nie, on sa určite nebojí, nemôže sa cítiť tak opustene ako ona. Veď on len ťažko cíti niečo iné ako nenávisť...

V pazúroch orlajov

„Miseag? Kde si?“

Miseag luskol prstami. Mija sa ospalo pomrvila, no až keď ňou poriadne potriasol, otvorila oči. Skôr ako si stihla uvedomiť, že to všetko nebola len nočná mora, že sa naozaj stratili v lese a prenasledujú ich Zradcovia, naklonil sa k nej a zašepkal: „Počúvaj ma a tentoraz sa ma už nesnaž presvedčať o opaku.“ Všimla si, že vyzerá strhane, jeho vždy také živé oči vyzerali teraz unavené a kruhy pod nimi svedčili o tom, že v noci toho veľa nenaspal. „Odteraz musíme byť v strehu. Som si istý, že tu nie sme sami. Neviem, kto alebo čo to je ani prečo na nás ešte nezaútočili. Musíme si dávať pozor.“

„Prečo si si zrazu taký istý?“ opýtala sa pošepky ešte rozospatým hlasom.

„Počul som ich. Tiché kroky, pukot vetvičiek pod nohami...“

„Lenže to si počul aj včera, a ja som nepočula nič... A to mám dobrý sluch!“

Nadvihol obočie: „A počula si potok, keď som ťa naň upozornil?“

„To nie, lenže bol príďaleko, nemohol si ho naozaj začuť. Proste ti to vyšlo...“ Netrpezlivo sa postavil. Mija sa zamračila. „No ak to nebola zhoda okolností, potom máš sluch ako Dorian Perník...“

Na chvíľu obaja zmĺkli. Napokon sa ozval Miseag. „Až taký dobrý nie,“ ľahostajne priznal, hľadiac na les pred sebou.

Prekvapene sa posadila: „Chceš povedať, že...“

Vtom sa k nej sklónil. „Psst!“ prerušil ju a rukou jej rýchlo zapchal ústa. Ostražito sa rozhlíadol naokolo. „Nevieme, aký sluch majú oni,“ zašepkal. „A nechcem, aby vedeli, že už sme ich zaregistrovali. Jednoducho mi dôveruj.“

„A čo keby si dôveroval ty mne,“ začala, keď odstrčila jeho ruku, „a povedal mi, prečo máš zrazu taký skvelý sluch. Alebo prečo ťa stále bolí rama.“ Neodpovedal. „Miseag, čo sa stalo v Komore, keď sme neboli spolu?“

„Neviem, akým jazykom ti mám povedať, že do toho nemáš strkať nos! Je to len môj problém.“

Pokrútila hlavou: „Nie, nie, vzhľadom na okolnosti to je náš spoločný problém.“

„Nepovedal by som to ani Petemu, ani dvojčkám,“ vyhlásil a už strácal trepezlivosť, „tak prečo by som to prezrádzal tebe?“

„Pretože sa ma to týka!“ neoblomne tvrdila. „A prečo si to zatajoval aj pred svojimi priateľmi?“

„Mám svoje dôvody!“

„Som samé ucho!“

Nahnevane k nej pristúpil: „Chceš vedieť prečo?“ Naklonil sa k nej, až sa musela uhnúť dozadu. „Je mojou povinnosťou zachovať to tajomstvo a nechcem nikoho z nich ohroziť.“

„Šlachetné,“ uškrnula sa a jasne mu dala najavo, že to považuje len za výhovorky. „A to si ešte nepočul, že priatelia sú tu na to, aby ti pomohli, keď ich potrebuješ?“ Miseag sa odvrátil a pohľadom jastril do dialky. Ranná hmla pomaly mizla, povetrie sa trblietalo v slabom slnečnom sviete. „Ty vlastne chceš byť sám, pravda?“ Postavila sa a otočila sa na odchod.

„Kam ideš?“ opýtal sa nahnevane.

„Hádaj! Dúfam, že tie tvoje draky ma nebudú sledovať aj pri mojej luxusnej rannej toalete!“ zakričala a zamierila k potoku.

Keď sa Mija vrátila, Miseag bol už pripravený. Čarami zničil všetky stopy po ohnisku a zvyšky večere odhodil do potoka. Slnko vyšlo nad ho-

ry a cez husté konáre osvetľovalo klukatú cestu pomedzi stromy, ktorou sa opäť vybrali. Konáre zostávali celkom nehybné, neožýval sa v nich nijaký šelest lesa, absolútne ticho, ktoré medzi nimi opäť zavládlo, narušoval len spev vtákov.

Terén ustavične stúpala a stromy redli. S narastajúcim nepokojom si začali uvedomovať, že čoskoro stratia ochranu hlbokého lesa a Zradcovia ich zo vzduchu môžu zbadat.

Miseagovi ešte stále vrtali v hlave ich záhadní prenasledovatelia. Bol si istý, že to nie sú Mariotovi sluhovia, tí by boli agresívnejší a okamžite by na nich zaútočili. No Marioto nebol jediné zlo, ktoré ich na svete mohlo postretnúť... Miseag dúfal, že ich v pravý čas odhalí, nájde niekoho z nich a získa od neho odpovede na otázky, ktoré mu nedali spať.

Napredovali a svetla stále pribúdalo. Nebolo však tak horúco ako v predošlý deň, povetrie oťaželo a zdusnelo. Keď vyšli spomedzi stromov na široké trávnaté priestranstvo, jasne videli kopyce sa mračná.

„Zdá sa, že sa ti splní pranie,“ podotkol Miseag. „Konečne to bude mať tú správnu atmosféru.“

Miji to však nerobilo radosť.

Pred nimi, hoci ešte ďaleko, sa čnel vrchol kopca. Viedla naň čoraz strmšia a skalnatejšia cesta.

„Mali by sme sa čo najskôr dostať na vrchol,“ povedala Mija. „V daždi sa nám bude ťažko stúpať po skalách.“

„A hlavne nás nič nebude kryť,“ znepokojene dodal Miseag a jeho pohľad opäť zabľúdil k oblohe. Podľa ich tempa odhadoval, že do večera nestihnú vyliezť až na vrchol. Vedel, že dôležitejšie ako rýchle napredovanie je zostať ukrytý. Bolo logické, že Zradcovia ich budú hľadať v okolí potoka, ktorý ich viedol až k hore, no nemohli sa odkloniť, lebo bez vody by nevládali pokračovať. Ich jedinou nádejou teda bolo ukrývať sa.

Rýchlo prešli otvoreným priestranstvom, a keď sa opäť ocitli v rednúcim lese, Miseag sa vyšvihol na vysoký dub a vyliezol po jeho konároch do výšky. Mija si zatiaľ sadla na zem a oprela sa o kmeň stromu. Nohy ju už neznesiteľne boleli, no v tej chvíli nemohla protestovať proti rýchlemu tempu, ktoré nasadil Miseag.

„Čo tam toľko robíš?“ zakričala, keď sa dlho nevracal.

„Ticho!“ zahriakol ju.

Postavila sa a nervózne hľadela pomedzi konáre duba. Miseag po nich zliezol až o dobrých pár minút neskôr.

„Čo sa stalo?“ pýtala sa, hneď ako bol dosť blízko na to, aby nemusela kričať.

„Videl som oddiely na vuznoškách,“ začal. Keď zachytil jej preľaknutý pohľad, dodal: „Neboj sa, nemohli ma vidieť. Aspoň zatiaľ nie. Mierili na východ. Potom sa niekoľkí oddelili a leteli rovno na juh. To momentálne nie je až taký problém. Zdá sa, že do lesa vypúšťali zaklínadlá, zrejme vyhladávacie. Neviem, ako rýchlo môžu letieť, no ak to robia dôkladne, musíme si dávať pozor. Je malá šanca, že nás nezasiahnu.“

„Sú také isté ako to, čo do nás vletelo v Komore?“ opýtala sa.

Rozhliadol sa naokolo: „Neviem, nevidel som ich dosť jasne. Ani som si nie istý, či sa za tým neskrýva iná mágia. V každom prípade teraz lesmi letia ich čary.“

Mija začala rátať na prstoch: „Zradcovia, ich čary, tvoje draky, počasie... vynechala som niečo?“

„Možno nás hľadajú aj ľudia z klanov...“ uvažoval Miseag. „Ak má Spoločenstvo nejakých vyzvedačov v Magrade, vedia, že sa nám podarilo utiecť. Potom určite aj oni prehľadávajú lesy.“

„Čo nám môže byť úplne jedno, lebo ich asi ťažko odlíšime od Zradcov,“ uzavrela Mija.

„Možno by som ani nechcel, aby ma našli,“ ticho dodal Miseag a opäť sa vydal na cestu.

Mija sa zamračila a vykročila za ním. „A vraciame sa k včerajšej horúcej téme. Čo vlastne chceš?“ opýtala sa. „Nebudeme tu blúdiť do konca života. Skôr či neskôr nás niekto objaví alebo nájdeme pomoc! Mal by si si ujasniť, kam chceš ísť.“

„A ty v tom máš nebodaj jasno?“ opýtal sa a ešte viac zrýchlil.

„Dnes už áno. Myslela som si, že vyhladám otca, ale myslím, že ak ma aspoň trochu poznajú, sledujú ho vo dne v noci. Najmúdrejšie bude obrátiť sa na Kalenčakovú, tá nám pomôže.“

„A ako podľa teba bude vyzerat tá pomoc?“

Mija neodpovedala, ani ona nevedela, čo by vlastne od Kalenčákovej mohli žiadať, ale svoje rozhodnutie už nemienila zmeniť. Vyhľadá Adrianu. Vtom si uvedomila, že Miseag trochu zmenil smer ich cesty, kráčali viac na východ, krížom cez vrch.

„Kam to ideme?“ opýtala sa.

„Do večera nestihneme vyliezť na vrchol, bude lepšie, keď si nájdeme poriadnu skrýšu a zajtra budeme pokračovať v ceste. Hore som videl jaskyňu, alebo možno len dieru, kde by sa dalo prespať.“ Bez zaváhania pokračoval ďalej.

„A odkedy si sa stal veliteľom tejto túry?“ opýtala sa.

Spomalil: „O čom to hovoríš?“

Potiahla ho za ruku a prinútila zastaviť: „Rešpektovala som, keď si hovoril, kam máme ísť a ako. Spolieham sa v tom viac na teba ako na seba. Ale mohol by si byť aspoň taký láskavý a pred tým, ako zmeníš naše plány, vypočuť si aj môj názor.“

„Máš pocit, že v tejto situácii sa mi chce riešiť tvoj pocit menejcnosti?“

„Máš pocit, že v tejto situácii nemám čo hovoriť do tvojich rozhodnutí? Je zbytočné trmácať sa krížom a predlžovať si cestu na druhú stranu vrchu! Ak aj bude pršať, tak trochu zmokneme, máme zaklínadlá na ohriatie. Nechcem strácať zbytočne čas, keď si Zradcov videl tak blízko.“

„Tak si rob, čo chceš! Pokojne sa môžeme oddeliť a každý ísť svojou cestou, čo ty na to?“

„Že si hlupák!“ odsekla. „Miseag, nie si môj veliteľ ani starešina! Nemáš právo rozkazovať mi a správať sa ku mne ako k nesvojprávnej. Môj názor je rovnako dobrý ako tvoj.“

„Uznaj, že bezo mňa by si sa v lese ďaleko nedostala, tak jednoducho začni veriť mojim rozhodnutiam, lebo zase zbytočne strácame čas.“

„A ty nezabúdaj, že bezo mňa by si sa nedostal ani sem do lesa,“ jedovato mu pripomenula.

„S týmto končím!“ vyhlásil. „Idem si svojou cestou a...“

Nedohovoril. Neskoro si všimol zelenkavý záblesk svetla, ktoré letelo

priamo cez stromy spoza Mijinho chrbta. „Pozor!“ zakričal a rukou ho okamžite odklonil nabok. No v tej chvíli sa záblesk rozdvojil – časť sa mu podarilo odkloniť a časť stále letela k nim.

Chcel ho opäť odkloniť, ale Mija ho zrazu odsotila. Zvalil sa na zem a potiahol ju k sebe. Zelený záblesk im preletel ponad hlavy ako vír.

„Zasiahol nás?“ opýtala sa rozrušene, hľadiac, ako sa rýchlo stráca v dialke.

Miseag vyskočil na nohy a pozorne sa rozliadol po okolí: „Neviem to iste. Myslím si, že nie.“ Keď sa ubezpečil, že v okolí sa nijaké ďalšie zaklínanadlo nenachádza, otočil sa a podal jej ruku.

Nadvihla obočie. „Pokúsime sa zachovať mier, aspoň kým sa toto tu neskončí?“ opýtala sa.

Prikývol a ona mu dovolila, aby jej pomohol postaviť sa.

Počkal, kým sa opráší od zeme a popadaných vetvičiek. Potom pokračoval cestou, ktorá ich mala zaviesť do jaskyne. Ani sa neobzrel, či ho nasleduje.

„A potom, že som tvrdohlavá,“ zahundrala si popod nos, než sa vydala za ním.

Kráčali v tichu, ktoré občas preťal studený závan vetra. Cesta bola čoraz strmšia a skaly, ktoré obchádzali, boli čoraz väčšie. Únava spomaľovala ich tempo. Stromy plynule prechádzali do nízkych kríkov, a preto sa stále museli obzeráť nielen naokolo, ale aj nahor, či im nehrozí nebezpečenstvo.

Miju už ledva niesli nohy, chcela navrhnúť prestávku, no v tej chvíli sa čosi zmenilo a ona zarazene zastala.

„Čo je?“ pýtal sa Miseag a podozrievavo sa rozliadol po okolí.

Mija zastala a uprela oči pred seba. Celé telo sa jej zachvelo od náhlejšej nevoľnosti, žalúdok jej zovrelo neprijemná predtucha. Vzduch naokolo akoby oťažiel.

„Mija...“ začal Miseag, ale v tej chvíli uvidel v dialke čosi, čo dovtedy považoval len za mračno. Letelo prirýchlo. Zbystril zrak, čelo sa mu zvráštilo.

„Niečo sa deje...“ zašepkala Mija. Telom jej prešla studená triaška.

Až vtedy Miseagove oči rozoznali siluety tvorov, ktoré leteli priamo k nim. „Bež!“ zvolal, schytil Miju za ruku a rozbehol sa čo najrýchlejšie k jaskyni, ktorá ich ako jediná mohla skryť.

„Čo to je?“ zmätene sa pýtala, lapajúc po dychu.

„Orlaje!“

Mija si z Dobrikových hodín matne spomínala na obrovské tvory podobné orlom s dobre vyvinutým zrakom, ktoré boli na pokraji vyhynutia. A ktoré práve teraz už iste vedeli, kam majú letieť, ak ich pán poslal hľadať Mariotových dedičov.

Obaja bežali po skalnatom teréne, čo im sily stačili. Boli však priveľmi vyčerpaní a orlaje, takmer dvakrát väčšie ako človek, leteli rýchlejšie než obyčajné vtáky.

„Bež!“ kričal Miseag a s hrôzou hľadel na približujúce sa tvory. Vedel, že majú ostrejšie pazúry ako paluše a nepoznal mágiu, ktorá by ich dokázala zastaviť. Tak ako každý tvor, v ktorom kolovala mágia, ani tieto by nereagovali na odháňacie zaklínadlá a ich telá boli priveľmi pevné, aby podľahli omračovadlám.

Orlaje boli už takmer pri dedičoch, a jaskyňa sa ešte len črtala v diaľke. Hrôzostrašné tvory začali v obrovskej rýchlosti klesať nadol a dediči sa rozbehli ešte rýchlejšie, hoci vedeli, že nemajú dosť času dobehnúť až k skrýši.

Mija cítila, ako sa v nej opäť hromadia magioly, znovu zaplňali jej myseľ a zopár iskričiek jej vyletelo z rúk. Keď sa k nim priblížili pazúry jedného z orlajov, zvraskla od hrôzy. Od ich zápachu jej skrúcalo žalúdok.

Miseag ju včas zvalil na zem a orlajove pazúry sa zovreli naprázdno. Dediči sa kotúlali po ostrých kameňoch do doliny. Zastavila ich až veľká skala trčiaca zo zeme. Obaja zastonali od bolesti. S divokým škrekom k nim zlietli ďalšie orlaje a chňapli po nich svojimi obrovskými pazúrami. Mija obranne natiahla ruky pred seba a dovolila magiolám uniknúť z jej mysle tak rýchlo, ako sa do nej valili. Zlatisté iskričky sa spojili do obranného poľa čaruly, ktorá obalila telá oboch dedičov. Keď sa nohy orlajov dotkli Mijinej mágie, tvory začali odporne škriekať. Na mieste,

kam vrážali, sa však ochrana narušila a iskričky z nej vyleteli do výšky, kde pomaly splývali s ťaživým vzduchom.

Miseag pomohol Miji postaviť sa. „Pod, rýchlo!“ Videl, že Mija slabne a magioly sa jej pomaly mňajú. Chytil ju za ruku a druhú nadvihol pred seba. Z prstov mu vyletel jantárovožltý tieň a spojil sa s Mijinou čarulou. Obalil ju do ďalšej ochrannej vrstvy. Vzápätí aj on pocítil slabosť, mágia z neho čerpala veľa energie.

„Bežme!“ zavelil zadychčaným hlasom. S rukami spojenými v pevnom zovretí a obklopení čarulou sa rozbehli nahor do jaskyne. Orlaje do nich vrážali svojimi pazúrmí a prerážali si cestu cez mágiu dedičov. Škriekali čoraz neznesiteľnejšie. Boli ako zúrivé levy, ktoré sa bijú o svoju korisť.

Dediči zoslabnutí z behu a udržiavania čarule utekali pomedzi ostré skaly. Dostali sa už blízko k cieľu, no zúfalo slabli a orlaje na nich divoko dorážali.

Od jaskyne ich delilo už len pár krokov, ale už nevládali dlhšie udržať mágiu vo svojich rukách. Orlaje na nich naraz zaútočili a čarula sa rozpadla. Obaja dediči spadli na zem a nohy ich odmietli ďalej poslúchať.

Keď ich orlaje už-už chytali do pazúrov, podarilo sa im uhnúť. Odkotúľali sa každý na inú stranu. Miseag sa rýchlo spamätal a po štyroch sa vyškríbal do jaskyne, kde si ho orlaje nevšímali. Všetku svoju pozornosť venovali Miji.

Stihla sa vyhnúť útoku jedného z nich, no ďalší schmatol jej dlhé telo do pazúrov a zaškriekal od radosti. Miji sa zdvihol žalúdok od nevoľnosti. Metala sa, silou znásobenou mágiou udierala do jeho pazúrov, zatiaľ čo ostatné orlaje mávali krídlami a snažili sa odplasiť svojho druhu, ktorému sa podarilo korisť uchmatnúť.

Vtom k nim doletela skala a jedného z nich trafila do krídla. Zaškriekal od bolesti a skotúľal sa nadol. Nato k nim prisvišťala ďalšia skala. Orlaj, ktorý držal Miju, bol nemotorný a nestihol sa jej uhnúť tak ako jeho druh. Skala ho udrela priamo do hlavy. Tvor spadol na zem a zovretie sa uvoľnilo.

Miseag sa z jaskyne pokúsil vyhodit ďalšiu skalú, no bol už veľmi vyčerpaný. Kým tak stihol urobiť, Miji sa podarilo vyslobodiť a, ledva lapajúc dych, rozbehla sa za ním. Posledný nezranený orlaj sa však napriek hroziacemu útoku rozhodol zastaviť ju. Magioly sa v nej opäť rozprúdili, vykrikla, z prstov jej vystrekol ostrý záblesk svetla a na okamih oslepil divokého vtáka. Ruky jej vzápätí ochabli od únavy. Z posledných síl utekala do jaskyne.

Miseagovi sa vnútri konečne podarilo vytrhnúť zo steny jaskyne ďalšiu skalú. Orlaj, ktorému poranil krídlo, sa medzitým spamätal a spolu s oslepeným druhom letel k jaskyni.

Mija vbehla dnu, skôr ako ju stihli opäť uchmatnúť. Otvor však bol ešte vždy dosť veľký a ona ani Miseag už nemali síl útočiť na neoblomné vtáky. Miseag z posledných síl hodil vytrhnutú skalú do jedného z orlajov. Skala však len dopadla k jeho nohám.

Nato sa obaja dediči rozbehli dovnútra zužujúcej sa jaskyne a zanechávali za sebou orlaje, ktoré zúrivo šiekali a dobýjali sa dnu. Skaly ich však zastavili pár metrov od vchodu, lebo otvor bol pre ne príružky. To ich však neprinútilo vzdať sa. Divo zatínali do skál svoje mocné pazúry.

Skaly sa otriasali a zo stropov sa uvoľňovali prvé ostré úlomky.

„Utekaj!“ zakričal Miseag. Rozbehli sa hlbšie do tmavej jaskyne, potkýnajúc sa o hrbolce, ktoré nemohli vidieť, a uhýbajúc pred padajúcimi skalami. Jedna z nich zasiahla Miseaga do ramena, ďalšia udrela Miju do chrbta. Napriek tomu bežali hlbšie a hlbšie do hustnúcej tmy.

Steny sa čoskoro prestali otriasať a dediči zastali v absolútnej tme.

„Miseag? Kde si?“ rozrušene volala Mija. Ich hlasné dýchanie sa rozliehalo po celej jaskyni, no z diaľky k nim ešte stále doliehalo šiekanie.

„Tu,“ začula pár krokov pred sebou. Miseag mal zoslabnutý hlas rovnako ako ona.

S rukami natiahnutými pred seba kráčala k miestu, odkiaľ ho počula.

Jej roztrasené prsty sa dotkli Miseagovho ramena a on sa mykol. Chytil ju za ruku a pevne zovrel. „Musíme ísť ďalej... Zradcovia sem môžu prísť každú chvíľu,“ zašepkal. „Orlaje ich prilákajú.“

„Áno, ale najprv sa trochu vydýchajme,“ povedala tichým hlasom.

Obaja chvíľu stáli oproti sebe. V tme videli len svoje oči lesknúce sa od únavy a naberali do pľúc čerstvý vzduch.

„*Svietji*,“ zašepkal Miseag a vzápätí sa v jeho ruke zjavil zlatistý obláčik svetla. Na okamih osvetlil ich vyčerpané tváre. Potom sa otočil a vrhol svetlo na skaly, medzi ktorými stáli.

Ďalej viedol len jediný úzky chodník. Na jeho koniec nedovideli, no vedeli, že niet inej cesty. Orlaje im nedali na výber, museli pokračovať po chodníku do temných hlbín jaskyne.

Súboj s vodníkmi

„Dobre, vyhrala si.“

Keď si aj Mija vyčarila v ruke svietiacu guľu, vydali sa na cestu. Kráčali rýchlym krokom vedľa seba, v diaľke počuli škriekanie orlajov a pred sebou videli len nikde sa nekončiacu tmu.

Miseag občas spomalil a prehliadol si skalné steny. Uvedomil si, že nie sú jediní ľudia, ktorí tadiaľ prechádzali. Skaly museli upraviť ľudské ruky, bolo málo pravdepodobné, že taký priamy chodník vytvorila príroda. To sa mu nepáčilo – kam ich asi tá cesta zavedie? Ku komu?

„Počujem vodu,“ ozval sa po chvíli. Mija, samozrejme, nepočula nič, ale už mu verila.

„Ozvi sa, keď budeš počuť šumenie lesa,“ odvetila. „Alebo, ešte lepšie, trúbenie áut.“

Miseag si všimol, že ruka, v ktorej drží svetlo, sa jej trasie a ona rozrušene hľadá pod nohy, aby nespadla. Na okamih mu napadlo, že zastane a počká, kým sa Mija ako-tak upokojí, no ten nápad okamžite vypustil z hlavy. Podstatnejšie bolo vypadnúť z jaskyne, skôr ako sa v nej zjavia Zradcovia.

Ani netušili, ako dlho kráčali, keď sa zrazu ocitli v priestrannej chodbe. Z jednej strany ju obklopovali studené skaly, na druhej strane cez úzku skalnú dieru pretekal silný prúd vody.

„Ak vie nájsť cestu von voda, mohli by sme aj my,“ veselo nadhodila Mija.

„Ak tá jediná cesta nevedie dolu prúdom,“ zamrmlal Miseag a pokračoval ďalej po hrboľatom chodníku. Narastal v ňom nepríjemný pocit, akási predtucha podobná Mijiným, že východ tak ľahko nenájdu. Temná chladná atmosféra v jaskyni len umocňovala jeho obavy. Vzduch bol čoraz ťažší a dusivejší. Miseagovi bolo jasné, že od čerstvého povetria sa vzdávajú.

Chodba sa začala zužovať, takže sa občas ledva prepchal pomedzi jej úzke steny.

Zrazu Mija zastala. „Počkaj,“ zašepkala a s prižmúrenými očami hľadela do zeme, podobne ako krátko pred útokom orlajov.

„Čo sa deje?“ opýtal sa Miseag a znepokojene na ňu pozrel. Už poznal jej zlé predtuchy. Telo sa jej chvelo. Vtom začul akýsi nepríjemný tichý zvuk v diaľke pred nimi. Otočil sa a zosilneným svetlom zasvietil do chodby.

Mija začala pomaly ustupovať. „Niečo tam je...“ prestrašene zašepkala.

Ten zvuk sa približoval, bol takmer nepočuteľný, Miseag bol presvedčený, že Mija ho ani neregistruje.

„Nemôžeme sa vrátiť,“ povedal a prinútil ju zastaviť sa.

Mije sa zmocňovala panika. Opäť ju chytil za ruku a vykročili spolu vpred. Kráčali však pomaly a opatrne. Svetlo z ich rúk osvetľovalo celé okolie chodby. Hľadeli pred seba a rozšírenými očami hľadali aj ten najmenší pohyb.

„Máš ešte magioly?“ opýtal sa jej Miseag.

„Nie... nie veľa.“

„Tak sa budeme musieť spoľahnúť na amulety.“

Mija pevnejšie stisla jeho ruku.

Už tušil, čo je ten nepríjemný zvuk pred nimi. Bolo to ako trepotanie motýľích krídel. Ostražito sledoval vrchné steny jaskyne.

„Nepáči sa mi to,“ zašepkala Mija.

A v tej chvíli ich Miseag uvidel. Najprv si myslel, že k nim letí akýsi

tmavý tieň a bol pripravený odkloniť ho, no vtom si uvedomil, že je to roj. Obrovský roj tmavých drobných tvorov. Trepotanie ich blanitých krídel sa odrážalo od kamenných stien a umocňovalo nepríjemný zvuk, ktorý roj sprevádzal.

„*Te ognado!*“ zakričal Miseag a z rúk mu vyletel mocný zelený tieň.

Vrazil do roja, no tvory sa mu vyhli – niektoré ho preleteli, iné vzlietli ponad jeho záblesk.

„*Te ognado!*“ zakričali obaja dediči naraz. No letiaci roj to nezastavilo, opäť sa uhol a letel priamo oproti nim.

Nato Mija potiahla Miseaga a rozbehla sa s ním naspäť cestou, ktorou prišli.

Miseag sa ešte raz pokúsil odohnať roj, no ten bol šikovnejší. Zaklínadlo sa ho ani nedotklo. Bol už dosť blízko, aby Miseag rozoznal tvary drobných tiel. Nemusel dlho loviť v pamäti, aby si uvedomil, že oproti nim letia netopiere kerbesy. Tvory veľké ako muchy, ktoré kedysi dávno chovali čarodejníci z jediného dôvodu – aby chránili ich poklady pred votrelcami. Hnev kerbesov bol veľmi nepríjemný – zaútočili na kožu zlodejov a ostrými zubami ju po kúskoch vytrhávali. Hovorilo sa však, že už dávno vyhynuli...

„Rýchlo!“ zvolal Miseag, keď si uvedomil, čo im hrozí, a rozbehol sa. No kerbesy boli rýchlejšie. Keď ich od dedičov delilo už len pár metrov, Miseag spomalil a zodvihol ruku do výšky. Z prstov mu vyletelo zopár lúčov, ktoré vytvorili pred netopiermi tenkú ochrannú stenu. Roj do nej narazil a kerbesy odhodilo dozadu. Hneď sa však spamätali a leteli zase vpred.

„Mija, pomôž mi!“ kričal Miseag.

Mija zodvihla voľnú ruku do výšky vedľa Miseagovej, no z prstov jej vyšiel len slabý záblesk. Bola veľmi unavená.

Roj opäť zaútočil na ich čarovnú stenu a Miseag cítil, ako mu slabnú ruky. Keď sa kerbesy odrazili od jeho čaruly, rozbehol sa s Mijou vzad. Druhou rukou udržiaval ochrannú stenu a to ich spomaľovalo. Musel bežať pospiatky a Mija ho viedla najšikovnejšie, ako vedela.

Roj na nich so škrekotom opäť útočil a odčerpával Miseagovu silu.

Potom však kerbesy pochopili, že proti jeho stene nemajú šancu, a tak leteli tesne pred ňou. Čakali na chvíľu, keď Miseag stenu už neudrží a ony budú môcť zaútočiť.

Zrazu sa opäť ocitli v chodbe s ladovým potokom.

„Miseag!“ zakričala Mija. „Do vody!“

Miseag v tej chvíli zrušil ochranu čaruly a spolu s Mijou sa vrhol do prúdu vody. Chlad mu najprv celkom vyrazil dych. Pokúsil sa vyplávať nad hladinu a nadýchnuť sa, no prúd ich stiahol so sebou a len sa v ňom bezmocne metali. Ruky sa im zakrátko rozdelili. Prúd ich nemilosrdne unášal pomedzi ostré skalné steny, ktoré ich udierali po celom tele.

Miseag si v panike uvedomil, že v nohavičiach má Knihu odpovedí s listom aj s amuletom. Rukou si pridržal vrecko, kde ich skrýval. Začal strácať vzduch z pľúc, v hlave mu dunelo. Pred sebou uvidel Miju, ako sa márne pokúša vyplávať na hladinu.

V hrudi pocítil tupú bolesť. Ešte rýchlejšie kopal nohami. Prúd sa spomaľoval a Miseag videl, že Miji sa už takmer podarilo vyplávať. Ladová voda im však nedopriala veľa času. Len čo sa obaja nadýchli nad hladinou, prúd ich opäť nemilosrdne stiahol so sebou a museli sa ponoriť, aby prešli cez úzky skalný otvor. Miseag ešte stále v jednej ruke zvieral Knihu s amuletom.

Mysel mu zaplnil pocit absolútnej bezmocnosti. Udreľ sa o stenu, pre jeho telo bol otvor príúzký. Vtom sa však tok ešte zrýchlil a Miseag vytušil, čo sa stane, len čo zbadal svetlo. Voda vytekala vodopádom do lesnej zátoky.

Nedostatok vzduchu aj údery skál z Miseaga odčerpali takmer všetku energiu. Nebol už schopný ani kopať nohami či nadýchnuť sa. Do pľúc sa mu tlačila voda. Vtom sa dostal na koniec jaskyne a vodopád ho zmietol so sebou.

Mijino telo letelo tesne pred ním.

Pád do zelenkavej vody bol bolestivý. Prúd ich stiahol takmer na zarastené dno. Miseag kopol nohami nahor, rukami zachytil Miju a spolu plávali nad hladinu. Hneď ako sa ich ústa ocitli na čerstvom vzduchu, začali vykašľávať vodu. Lapali po dychu, telá sa im triasli od únavy a sla-

bosti. Voda už nebola taká ľadová ako v jaskyni, no napriek tomu mali ruky aj nohy stuhnuté, takmer ochromené.

Keď sa Miseag konečne dokázal zhlboka nadýchnuť, vytiahol z vrečka Knihu odpovedí a skontroloval ju. Mija si to nevšimla, ešte stále vykašľovala vodu.

Malá kožená Kniha zostala neporušená. Voda akoby sa ani nebola dotkla jej tvrdých strán. Odľahlo mu.

A možno by už pokojne preplával až k brehu, keby ho vzápätí neschmatlo čosi zdola. Studené ruky ho stiahli pod hladinu.

Mija ešte stále ledva lapala dych, keď začula šplachot vody.

„Miseag!“ vykrikla. Klesal čoraz nižšie pod zelenú hladinu a akoby s niekým bojoval. Zhlboka sa nadýchla a ponorila sa do žabacozelenej vody. Miseaga ťahali ku dnu dvaja muži s lysými hlavami, oblečení len v priľiehavých zelenkavých nohaviciach. Jeden z mužov sa ho pokúsil udrieť do hrude. Miseag čosi pevne zvieral v ľavej ruke a voľnou rukou sa bránil.

Miju ešte viac ako nečakaný útok šokovalo, že muži dýchajú. Zatiaľ čo Miseag otváral ústa v márnej snahe nasáť vzduch, muži sa bez najmenších problémov nadychovali vody. A Miju si vôbec nevšimli.

Z Miseagových prstov vyšľahlo svetlo a jedného z mužov udrelo. Ten sa skrútil od bolesti a klesol nižšie, no druhý ho udrel do tváre a Miseag mal čo robiť, aby ešte vládol kopáť nohami. Z Mijiných prstov v tej chvíli vyleteli magioly a vrazili do hrude útočiaceho muža. Ten otvoril ústa, akoby chcel vykriknúť. Miseag sa na chvíľu uvoľnil a rýchlo začal plávať nahor. Aj Mija sa potrebovala nadýchnuť, a tak plávala za ním.

Jeden z vodných mužov sa medzitým spamätal. Keď sa dediči vynorili z vody, znovu zaútočil na Miseaga. Stiahol ho nadol a z celej sily sa naňho vrhol.

Mija to všetko sledovala. Počkala na správny okamih, aby si bola istá, že nezasiahne Miseaga, a potom vypustila z rúk ďalší zlatistý záblesk. Magický prúd s ohromnou silou vrazil do útočníka a ten začal klesať na dno.

Miseag sa vynoril a zhlboka sa nadýchol.

Obaja dediči plávali, čo im sily stačili. Tušili, že druhý muž sa takisto pokúsi zaútočiť. Miseag sa dostal k brehu skôr ako Mija. Vyštveral sa po blatistom kopčeku nahor a natiahol ruku, aby jej pomohol. Šmykla sa, no zachytil ju a potiahol nahor.

Vtedy za ňou zbadal vodného muža. Zostával ponorený pod hladinou, ani raz nevyplával na povrch, aby sa nadýchol. Vo vode sa pohyboval rýchlo a ľahko ako veľká ryba.

Miseag pomohol Miji postaviť sa na nohy. Muž vyskočil z vody a rozbehol sa za nimi. Štíhle svalnaté telo mal bledé, pokožku takmer priehľadnú. Skočil na Miseaga a zrazil ho k zemi. Mija pri náraze stratila rovnováhu a spadla tiež, no rýchlo sa spamätala. Miseag zápasil s mužom, prevalil ho, udrel ho do tváre a už-už sa chystal uvaliť naňho zaklínadlo, no Mija bola rýchlejšia. Magioly zasiahli vodného muža do hlavy a ten okamžite stratil vedomie.

Miseag sa otriasol a pribehol k Miji. „Rýchlo preč!“ súril ju. Unavení a skrehnutí sa rozbehli do lesa pred sebou.

Nevládali však bežať dlho. Keď sa ocitli na čistinke, zastali a vysilení sa zvalili na zem. Chvíľu zadychčane nasávali vzduch do pľúc a hľadeli nad seba.

„Nič nepočujem,“ ozval sa Miseag. „Nesledujú nás.“

Mija mala pocit, že sa už nikdy nepostaví na nohy. Telo mala doudierané a celkom vyčerpané. „Aspoňže neprší,“ zašepkala, hľadiac na rozjasnenú oblohu. Ešte pred pár hodinami za svoj najväčší problém považovali dážď a to, že pod stromami nebudú krytí. Teraz im to pripadalo malicherné. Mija sa zachvela nielen od únavy, ale aj od zimy. Mokré oblečenie ju chladilo na celom tele.

Miseagovi vírili v hlave podobné myšlienky, lebo po chvíli sa posadil a vyzliekol si košeľu. Mija s rozpakmi odvrátila zrak, no predtým si nechtiac všimla jeho ľavé rameno.

Nesmelo sa otočiť a prezrela si jeho chrbát. Nepochybovala, že aj jej telo je aspoň také doudierané ako to jeho, no ranu na jeho ľavom ramene nemohli spôsobiť skaly ani orlaje. Miseag si medzitým čosi vložil do vrec-ka nohavíc. Až potom si všimol jej skúmový pohľad.

„To máš ešte z Komory?“ opýtala sa.

Pošúchal si ranu a odvrátil sa od Mije. Na celom ramene mal hnisajúcu spáleninu. Akoby mu ktosi do kože vypálil znak. Celú pokožku mal sčervenajúcu, takže Mija dobre nevidela jeho tvary.

„Prečo si to nechceš vyliečiť?“ pýtala sa ďalej.

„Lebo neviem ako,“ odvetil Miseag, pohľadom blúdiac po lúke. „Skúšal som na to všetky zaklínadlá, ktoré poznám.“

Zamračila sa: „Musí sa to dať, veď to vyzerá príšerne...“

„A nechci vedieť, ako to bolí.“

Mija si spomenula na jeho strašný výkrik v Komore. Nereval tak, ani keď ho vír obúchaval o steny, ani keď unikali pred Zradcami či orlajmi. Sadla si a odhodlane sa naňho pozrela. „Pokúsím sa to vyliečiť.“

„Nedokázala si si vyliečiť ani vlastné zranenia,“ pripomenul jej. „Ťažko vyliečiš niečo takéto...“

„Všade, kde si normálna mágia nevie poradiť, pomôžu magioly,“ tvrdila a snažila sa hľadiť mu priamo do očí a neprezerat' si jeho telo. Neubránila sa myšlienke, že práca na ranči a pravidelné tréningy mu očividne prospievali. Napriek tomu, že bol celý dobitý a hrbil sa od vyčerpania, vyzeral... v mysli sa jej vynorilo len jediné slovo... príťažlivo.

Nadvihol obočie: „To je nové porekadlo?“

„To je pravda! No tak, dovoľ im, nech ti to skúsia zaceliť. Za to nič nedáš. Dobre vieš, že ti tým neublížim. Ja som ti dovolila liečiť Joachima...“

„Magioly si šetri. Určite sa nám ešte zídu,“ odvetil.

„Nejaké sa po tej naháňačke pod vodopádmi ešte nájdu. A ručím ti, že keď nám bude hroziť nebezpečenstvo, zase sa vo mne vytvoria. No ťažko ich budem schopná použiť na nejaké seriózne kúzla, som priveľmi unavená.“

„Tak sa nevyčerpávaj zbytočnosťami,“ odsekol a odvrátil sa od nej. Sledoval oblohu a jej skúmový pohľad si nevšimol.

„Tí plešivci...“ začala Mija po chvíli, „vodníci, či čo to vlastne bolo, nešli po mne, uvedomil si si to? Útočili iba na teba... Alebo,“ počkala, či Miseag nezareaguje, no on stále mlčky upieral zrak nad seba, „možno nechceli teba, ale to, čo vlastníš...“ Na chvíľu sa odmlčala. Miseag sa ani nepohol.

„Vieš, aká je moja teória? Z Komory si si zobral nejakú mocnú vec, zrejme knihu. Nazvime ju predmet A. Tento predmet A ti spôsobil nepeknú ranu na ramene... ťažko povedať, akým spôsobom, ale dobre. Nuž a vodníci si predmet A všimli. Ktovie, možno ho ucítili, ak je taký mocný. A celkom bez rozmýšľania sa pokúsili vziať ti ho. Preto nemali záujem o mňa. Niečo mi však vrta v hlave. Vyhlasuješ, že predmet A je tvoj. To je pekné, ale ako sa mohol tvoj majetok dostať do Komory? Hovoril si to už vtedy, keď si si myslel, že to je iba Ľubietovská Komora. Takže ju tam musel dať niektorý starešina Ľubietovej, no Metoj to nebol, inak by sa ťa nepýtal, čo si tam hľadal. Nuž a máme tu ešte neznámu osobu, nazvime ju B, ktorá o predmete A vedela a skryla ho do Komory. Zrejme preto, že to považovala za bezpečné miesto. A potom, čo som videla pánov vodnatých, povedala by som, že by jej tam bolo lepšie, lebo teraz máme na krku nielen Zradcov, ale aj akýsi predmet A, po ktorom šalejú rybáci chlapci spod vodopádov...“

Na chvíľu sa medzi nimi rozhostilo ticho. To napokon prerušil Miseag. „Dobre, vyhrala si,“ vyhlásil a pozrel sa na ňu.

„Tak teda – čo je predmet A a osoba B?“ opýtala sa, úprimne prevravná, že to bolo také jednoduché.

„Nie, to ti nikdy nepoviem, ale môžeš sa pokúsiť vyliečiť mi tú ranu.“

Prevrátila oči. „Tak ľahko ma neodradíš,“ varovala ho, kľakla si na kolenná za jeho chrbát a prezrela si zapálenú ranu. Pri pohľade na vypálené mäso sa jej obracal žalúdok, no keďže ho mala už úplne prázdny, nebála sa, že sa povracia. Zhlboka sa nadýchla a priložila prsty k zraneniu.

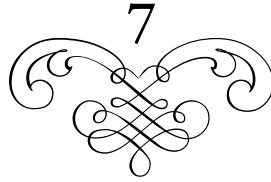
Miseag zastonal od bolesti.

„Prepáč,“ zašepkala Mija. Nadvihla prsty tesne nad jeho pokožku a dovolila iskričkám, aby sa uvoľnili. Všimla si, že keď prvá dopadla na ranu, Miseagovo telo sa naplo, no už si dal záležať, aby nahlas neprejavil bolesť.

Magioly jej začali vyskakovať z prstov, vnikali do rany a pokryli ju zlatistým oparom. Miseag pevne zovrel trs trávy pod sebou, svaly mal celkom napnuté. Mija cítila, že mágia ju oberá o posledné zvyšky síl, ktoré jej zostali. Hlava sa jej zakrútila a ledva udržala ruku vo vzduchu.

Iskričky vnikali do rany, no cez ich opar Mija nevidela, či účinkujú. Po chvíli si všimla, že Miseag už nie je taký meravý. No nechcela nič nechávať na náhodu, dovolila magiolám, aby sa celkom vyčerpali. Pred očami sa jej zatmelo, no ešte zbadala záblesky posledných iskričiek, ktoré jej vyskočili z prstov.

Potom sa s ňou celý svet bláznivo zatočil a upadla do milosrdného bezvedomia.

Nagliov azyl

„Je Maettreg. Vyzerá presne tak, ako mi ich opisovali.“

Keď sa Mija prebudila, príroda sa norila do hlbokej tmy. Zmätené sa rozohliadla naokolo. Ležala v lese na zohriatej zemi a oproti nej sedel Miseag opretý o kmeň stromu. Oči mal zatvorené. Chcel držať stráž, kým ona spala, no únava nakoniec premohla aj jeho. Zelený oheň dohorieval a pred ním ležali kúsky opečeného mäsa.

Zaplavil ju príval vďačnosti. Uvedomila si, že aj jej oblečenie, hoci celé dotrhané, je suché a všetky rany na nohách a rukách má zacelené. Bez jej vedomia jej vysušil tričko aj nohavice, vylietil všetky zranenia.

Sadla si a znova sa poobzerala. Čistinku, ktorú si naposledy pamätala a kde odpadla, nevidela. Naokolo sa rozprestieral iba hustý les. Premýšľala, či ju Miseag preniesol na vlastných rukách, alebo ju nechal levitovať nad zemou. Obe možnosti sa jej vzhľadom na jeho stav zdali nemožné.

Potichu prešla k ohňu a zahryzla sa do studeného mäsa opečeného vtáčika.

„Dobrá chuť,“ začula za sebou, keď dojedala posledné kúsky. Takmer jej zabehla kostička. Vystrašene sa otočila za hlasom.

Stál tam vysoký dlhovlasý muž a upieral na ňu pokojné zelené oči. „Nemám zbraň, prosím, neboj sa ma,“ povedal s cudzím prízvukom. Jeho hlas prebudil aj Miseaga, ktorý sa pomrivil a pomaly rozlepil unavené oči.

Mija rýchlo vstala a utrela si ústa. Muž prišiel očividne sám a neozbrojený. S rukami zvesenými pri tele čakal, kým sa Miseag preberie.

„Si Miroslav Miseag Mursa?“ opýtal sa ho.

V tej chvíli akoby Miseaga zasiahla ľadová sprcha. Okamžite sa prebral a vyskočil na nohy, pripravený brániť sa.

„Kto ste?“ opýtala sa Mija, podozrievavo si prezerajúc toho muža. Nebol štíhly, no ani tučný. Mohol mať okolo päťdesiat rokov, hoci v tme sa to nedalo presne odhadnúť. Dlhé, takmer úplne šedivé vlasy mu siahali až po pás. Na hlave mal čelenku zo zelených listov. Keď zodvihol ruky, Mija si všimla, že má čosi vytetované na zápästiach, no v tme lesa nevedela rozoznať čo konkrétne. Na hrudi mu svietil jantárový amulet, ktorý kontrastoval s jeho zeleným hodvábnym odevom – košelu aj nohavice mu zakrýval dlhý plášť, na hrudi zopnutý brošňou v tvare stromu.

„Odpovedzte, kto ste?“ vyzval ho Miseag.

„Si Miroslav Miseag Mursa?“ zopakoval svoju otázku neznámy muž.

Miseag prikývol. Striehol pritom na každý cudzincov pohyb. Telo mal v strehu, kedykoľvek bol pripravený zaútočiť.

„Som Naglius, starešina Maettregov,“ predstavil sa muž a mierne sklonil hlavu. „Starešina klanu, z ktorého pochádzala aj tvoja matka.“ Miseagove oči zažiarili v tme od prekvapenia. „A sme ochotní poskytnúť vám azyl,“ vyhlásil Naglius. Mija sa šokovane otočila k Miseagovi. V tej chvíli nenachádzal slová. „Vypočujte si ma, prosím, potom sa poradte a dohodnite, čo spravíte,“ pokračoval. „Prichádzam k vám v mieri. Si jeden z nás, Miseag. Nikdy by sme ti neublížili.“ V jeho tvári sa zračila láskavosť.

Mija sa zamračila.

„Tak teda hovorte,“ vyzval ho Miseag a ešte stále si ho podozrievavo prezeral.

Muž vďačne prikývol: „Nechcem sa tu dlho zdržiavať, vystavujem tým nebezpečenstvu nielen seba, ale aj celý svoj klan. Naše lesy sa hemžia cudzími a nebezpečnými ľuďmi, čo vás hľadajú. Maettregovia sa nechcú dať vtiahnuť do hier Spoločenstva a Mariota, nepatríme k nim a nikdy patriť nechceme. Napriek tomu sme ochotní pomôcť vám, lebo vieme, že si jeden z nás, a preto, že to dlhujeme tvojej matke. Jej otca, Goriona Mi-

seaga, sme pred mnohými rokmi vyhnali z klanu a nelutujeme to. No za jeho chyby musela platiť aj Galea, jeho dcéra a tvoja matka, hoci bola ešte dieťa. Odišla spolu s ním a stala sa vyhnankyňou. Môjho otca preto do smrti trápili výčitky svedomia. Pozývam vás do nášho mesta, do Maettregie. Tam sa spolu porozprávame o tom, ako vám môžeme pomôcť. Zostať tu je nebezpečné nielen pre vás, ale aj pre Maettregov. Keby Spoločenstvo zistilo, že sme sa zamiešali do jeho záležitostí, navždy by sme stratili svoju neutralitu a slobodu.“

„To vy ste nás celý čas sledovali?“ opýtal sa Miseag ešte vždy podozrivým hlasom.

„Odkedy ste vstúpili do nášho lesa, z veľkej diaľky sme kontrolovali vaše kroky. Prekvapuje ma, že si nás napriek našej opatrnosti počul. Maettregovia sa dokážu v lese pohybovať takmer nepočuteľne, ale nevedeli sme, že si jeden z nás. Až keď slečna,“ pohľadom ukázal na Miju, „kričala v jazere tvoje meno, zistili sme, kto si. Večer zasadla rada Maettregov, na ktorej sme sa rozhodli pomôcť vám a tak splatiť náš dlh voči tvojej matke.“

„Čo o nej viete?“ vyzvedal Miseag.

„Vieme len to, že odišla so svojou rodinou do klanu v Hornej Vsi a nikdy viac sa nevrátila. To, čo sa dialo ďalej, sme sa dozvedeli iba z rozprávania našich obchodníkov. Vedeli sme, že sa zaplietla s Mursovcami, mala syna a ako ho pomenovala. Neskôr sa s vami rád o všetkom porozprávam, no teraz chcem vedieť, ako ste sa rozhodli. Pôjdete so mnou do Maettregie alebo zostanete tu?“

„Ak nám tak veľmi chcete pomôcť, stačí, keď nám dáte vuznošku alebo mobil, ktorý má signál!“ namietla Mija.

Naglius sa usmial: „Je mi ľúto, oba tieto predmety sú pre nás nedostupné. Viac sa dozviete, až keď sa dostaneme do bezpečia nášho mesta.“

„Veríš mu?“ opýtala sa Mija, hneď ako sa Naglius vzdialil a nechal ich osamote.

„Viem, že hovorí pravdu. Je Maettreg. Vyzerá presne tak, ako mi ich opisovali.“

„Tvoji rodičia predsa zmizli, keď si bol ešte veľmi malý, nie? Ako si môžeš pamätať...?“

„Pamätám si málo, ale o Maettregoch mi nehovorili oni. Rozprávala mi o nich kamarátka, lebo aj jej starých rodičov vyhнали spolu s rodinou môjho starého otca.“

Mija rýchlo lovila v pamäti: „Myslíš... Gediké? Tak sa volala?“

Prekvapene prikývol: „Odkiaľ o nej vieš?“

„Neviem, niekde som o nej počula,“ zaklamala s nevinným výrazom v tvári.

„Alebo ti ju náhodou spomenul Petram Rabel, čo?“

„Na tom teraz nezáleží, máme tu iný problém,“ pohľadom ukázala na starešinu pokojne čakajúceho v dialke medzi stromami. „Čo myslel tým, že mobil a vuznoška sú pre nich nedostupné?“

„Maettregovia nepatria do Spoločenstva. Skrývajú sa v lesoch a žijú si svojím životom, nezávisle od toho, čo sa deje vo svete. Vojna ani Marioto sa ich netýkajú. Oni totiž... Vieš, čo v preklade znamená ich meno?“

„Čudáci v zelenom s čudným prízvukom?“ hádala.

Pokrútil hlavou: „Lud mieru. Majú takú zvláštnu filozofiu – odmietajú zbrane a všetko, čo s nimi súvisí. Preto sa uzavreli pred zvyšným svetom a nedajú sa ním ovplyvňovať – ber ich ako pacifistov na najvyššom leveli. Diky mi vravela, že sú veľmi zviazaní s prírodou, celé dni čítajú a venujú sa starostlivosti o svoje lesy. S moderným svetom nemajú veľa spoločného. Ak by na nich niekto zaútočil, neubránili by sa, nevedia ako, lebo nijaký Maettreg nikdy nedržal v ruke vuznošku. Majú prísne zakázané bojovať.“

„Lud mieru...“ rozmýšľala. „Niekde som o tom už počula.“

„Nuž,“ zaváhal. „Občas sa z nich smejú... hovorí sa o nich aj ako o najväčších pokrytcoch v magickom svete.“

Mija nadvihla obočie: „To neznie lichotivo...“

„Maettregovia – veľký Lud mieru, ktorý vyplul Grigoriasa Zka aj Mariotovho dediča! Určite si to už počula...“

Od úžasu jej padla sánka: „Nie! To som nikdy nepočula. Chceš mi povedať, že Grigorias pochádzal z Maettregie?“

„Áno, bol to Dikin otec. Priženil sa do Kalimovej rodiny, Diky bola Peteho sesternica, ale to ti asi zabudol spomenúť. Manželstvo im dlho nevydržalo, rozpadlo sa, keď odišiel z Hornej Vsi a oficiálne sa pridal k Mariotovi. Peteho teta aj s Diky opustili klan a viac som o nich nepočul. Preto je Zka taký úbohý bojovník. To si si musela všimnúť. Jeho rodina mu zakázala učiť sa bojovať, uctievali filozofiu Maettregov, aj keď žili mimo ich lesov. Myslím, že bojovať sa začal učiť veľmi neskoro, až keď ho rodičia prestali kontrolovať. Na druhej strane pozná veľa nechutných temných zaklínadiel. Marioto si ho určite necení ako bojovníka, ale pre vedomosti a kontakty.“

„Týmto príbehom si ma chcel upokojiť?“ opýtala sa a ešte viac sa zamračila.

„Nie, chcel som ti len povedať pravdu. Aby si si bola vedomá, do čoho sa pustíme, keď pôjdeme s nimi.“

„Takže ty si sa už rozhodol,“ skonštatovala Mija.

„Máme inú možnosť? Ešte vždy sú lepšia alternatíva ako blúdiť lesmi do aleluja!“

„A čo ak je to všetko pasca? Čo ak spolupracujú s Grigoriasom?“

„Potom by na nás zaútočili už vtedy, keď nás zaregistrovali v lese. A dobre vieš, že som ich počul už včera.“

Včera jej v tej chvíli pripadalo neskutočne dávno. „Dobre, spoluprácu s Mariotom vylučujeme,“ stišila hlas: „A čo ak im ide o predmet A?“

„Nemôžu o ňom vedieť. Je to...“ netrpezlivo prešliapol na mieste. „Ručím ti, že o predmete A ani netušia. Nevie o ňom takmer nik.“

„A vodníci?“ pripomenula mu.

„Vodníci nešli po predmete A,“ presvedčivo vyhlásil. „Tá kniha je tajomstvo, o ktorom vie len minimum ľudí na svete, a vodníci medzi nich určite nepatria. Ani Maettregovia. Navyše ak by im šlo len o ňu, pokojne ju od nás teraz mohli vymáhať, neponúkali by nám pomoc. Ak by sa nám niečo nepáčilo, odídeme – aj bez vuznošky sme lepší bojovníci ako oni. Videla si Griga,“ na tvári sa mu zjavil samolúby úškrn.

Uverila mu. No napriek tomu sa jej predstava odchodu s Nagliom do neznámeho mesta akosi nepáčila. Neprehliadla ani to, s akou úctou sa

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.